

Rose

แฟ้มคดีกรมปราบปีศาจ

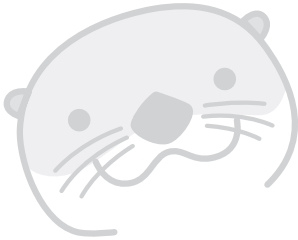
歩天綱 เล่ม 2

梦溪石 เม้งซีสื่อ

เขียน

ลลิตา ธ.

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

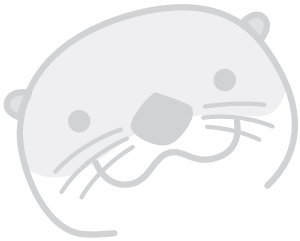
ตงจื้อซาบานต่อสวรรค์ว่าอยากตั้งใจอ่านหนังสือจริงๆ ด้วยอารมณ์
ที่คิดว่าเมื่อมีเทพบุตรอยู่ด้วยแล้วจะได้รับคำชี้แนะ เขาถึงได้มาที่นี่ แต่เมื่อ
มีคนที่ตนชอบอยู่ใกล้ๆ ตรงหน้า การจะควบคุมสายตาทัวตัวเองไม่ให้วอกแวก
เห็นก็คงมีเพียงไม่กี่คนบนโลกนี้ที่ทำได้

– เม้งซีสื่อ

คำแนะนำนักพิมพ์

และแล้วเด็กชายตงจื้อน้อยของเราก็ผ่านเข้ามาสู่การสอบสัมภาษณ์จนได้ อีกทั้งยังได้คะแนนสอบข้อเขียนอันดับหนึ่งซะด้วยสิ อย่างนี้พ่อเทพบุตรหลงเชินจะไม่พิจารณาพ่อหนุ่มน้อยเป็นลูกศิษย์จริงๆ เหรอ

แต่อย่างที่มีคนเคยกล่าวไว้ว่า “น้ำหยดลงหินทุกวันหินยังกร่อนได้” มีแต่ต้องใช้ลูกตื้อเท่านั้นแหละ และคนอย่างตงจื้อก็ไม่มีทางถอยง่าย ๆ อยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้รู้ใจตัวเองแล้วด้วย ยิ่งต้องเดินหน้าสู้ไม่ถอย ว่าแล้วก็ไปเอาใจช่วยหนุ่มน้อยของเรากันดีกว่า

กดลองอ่าน

Rose

บทที่ 34

คิดไปคิดมาก็ไม่ได้ข้อสรุป ตงจื้อจึงต้องส่งข้อความไป

ถามจงอวี้ : เหล่าจิง นายรู้ไหมว่ารองอธิบดีหลงมีงานอดิเรกอะไร

จงอวี้ตอบกลับอย่างรวดเร็ว : ปราบปีศาจ

ตงจื้อกล่าวในใจ ถ้าอย่างนั้นฉันคงไปจับปีศาจมาให้เขากำจัดไม่ได้

เขาถามต่อ : นอกจากเรื่องนี้ล่ะ อย่างเช่น เล่นกู่ฉิน หมากล้อม
เขียนอักษรจีน วาดภาพพู่กันจีน ปั่นชา รำกระบี่ เต้นแอโรบิก

ราวกับจงอวี้กำลังต้องการใช้ความคิดอย่างหนัก ผ่านไปครู่ใหญ่
กว่าจะส่งข้อความมา : ทำอาหารละมั้ง

??? เทพบุตรผู้ดูราวกับดอกไม้แสนเย็นชานี้เย็นะชอบทำอาหาร
เป็นอะไรที่คิดไม่ถึงเลย

ตงจื้อรีบถาม : นายแน่ใจนะ

จงอวี้ : น่าจะนะ เมื่อก่อนตอนยังอยู่ที่เก่า ไม่มีคนยอมมาส่ง
อาหารให้ โรงอาหารก็มาปิดวันหยุดพอดีอีก ในทีมเราไม่มีใครทำอาหารเป็น
บอสก็เลยลงมือเข้าครัวเองสองสามครั้ง

ตงจื้อจินตนาการภาพหลงเซ็นผูกผ้ากันเปื้อน ยืนสาละวนอยู่
หน้าเตาแล้วรู้สึกละอายใจไปอีกแบบ

เขาถามจงอวี้ : มันแสดงว่าต้องอร่อยมากสิ

จงอวี้ตอบตามจริง : ไม่เป็นลับประด

ตงจื้อ : ...นอกจากนี้เขายังมีงานอดิเรกอะไรอีกไหม

จงอวี้ : น่าจะไม่มีแล้วมั้ง

ดูท่าจงอวี้คงไม่รู้เรื่องหลงเซ็นมากเท่าไร แต่จะว่าไป นอกจากคนที่คิดไม่ซื่ออย่างเขาแล้ว ใครจะไปซอกแซกถามเรื่องส่วนตัวของผู้บังคับบัญชาตัวเองกันล่ะ

เดิมทีตงจื้ออยากมอบกระบี่โบราณให้หลงเซ็น ทั้งได้แสดงความขอบคุณ ทั้งยังได้ซื้อใจอีกฝ่าย ใครจะรู้ว่าพอเห็นราคะกระบี่พวกนั้นแล้ว ต่อให้เขาขายตัวก็ไม่มีปัญญาซื้ออยู่ดี

เขาเกาหัว พ่นลมหายใจด้วยความกลัดกลุ้ม กรอกข้อความลงไปในเว็บบอร์ดขอความช่วยเหลือหนึ่งบรรทัด : จิบผู้ชายยังงี้

คิดไปคิดมาก็ลบทั้ง แก่เป็น : จะจิบผู้ชายที่เก่งทุกด้านยังงี้

กระชุนันต์ได้รับความนิยมมากทีเดียว ภายในเวลาสั้นๆ ไม่กี่นาทีก็มีข้อความตอบกลับมาแล้วลึบกว่าข้อความ

บางคนบอกว่า : เธอต้องกล้ำสารภาพรัก บางทีเขาอาจสนใจเธออยู่แล้วก็ได้ เขาเรียกว่าแอบชอบพอกันทั้งสองฝ่าย!

ข้อนี้เป็นไปไม่ได้ ตงจื้อเข้าไปอ่านข้อความถัดไป

บางคนบอกให้เขาเวทียาแล้วจับกด อันนี้ก็ชั่ว

บางคนตอบว่าให้เขาลองหยั่งเชิงดูแนวโน้มของอีกฝ่ายก่อน จากนั้นค่อยรอจังหวะชิงลงมือ

อืม อันนี้ใช้ได้ เหมือนที่คิดไว้ เรียบง่ายธรรมดาเนียแหละใช้ได้จริง

ในบรรดาคำตอบว่าลึบข้อความ มีที่ใช้งานได้จริงน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นเรื่องไม่เกินจริงไปเรื่อย ตงจื้ออ่านจนตาลายไปหมด กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ตัดสินใจปิดคอมพิวเตอร์ ออกไปข้างนอกตามเวลานัดหมาย

เกือบหนึ่งทุ่ม เขามาถึงร้านน้ำชาหลินเจียน

ตงจื้อจองห้องส่วนตัวไว้ล่วงหน้า ก่อนหน้านี้เขาส่งหมายเลขห้อง

ให้หลงเซ็นไป ปรากฏว่าทันทีที่เดินเข้าไปก็เห็นอีกฝ่ายมาถึงก่อนแล้ว
ข้างๆ ยังมีคนเพิ่มมาคนหนึ่งด้วย

ศัตรูที่ไม่อยากเห็นหน้า แต่ช่วยไม่ได้ที่โลกมันกลม หลิวชิงปัว

ตงจื๊อแงงงไปชั่วขณะ ไม่รอให้เขาพูด หลิวชิงปัวก็เอื่อยยิ้มๆ

“รองอธิบดีหลงเพิงประชุมเสร็จ ออกมาเจอฉันพอดี ฉันมีเรื่องจะขอ
คำชี้แนะจากรองอธิบดีหลงหลายเรื่อง นายคงไม่ถือสาที่ฉันมาด้วยนะ
ไว้นหลังฉันจะเลี้ยงข้าวนายด้วย”

ต่อหน้าหลงเซ็น มีหรือที่ตงจื๊อจะบอกว่าถือสา จำต้องแสร้งทำเป็น
ใจกว้างอย่างไม่มีทางเลือก บอกยิ้มๆ เช่นกันว่า “ไม่ถือสาหรอก ไหนๆ
มาแล้วก็นั่งกินด้วยกันเลย มีอะไรที่พวกคุณกินไม่ได้ไหมครับ”

หลงเซ็นส่ายหน้า “พวกนายตามสบาย”

หลิวชิงปัวกล่าวตาม “ฉันยังงี้ก็ได้เหมือนกัน”

ในหัวตงจื๊อปรากฏภาพตัวเองจับหลิวชิงปัวบิดเป็นขนมเกลียว
ม้วนยัดเข้าไปในถุงกระสอบ เขี่ยบขี้จกกลายเป็นโรตีสีไส้น้ำไปแล้ว เขา
ถือโอกาสวงไม้รวบน้ำในมือลงตรงหน้าหลงเซ็น

“ไม่รู้จะให้อะไรคุณดี ของมีราคาคุณต้องไม่ยอมรับแน่ ผมจำได้ว่า
ในห้องทำงานคุณมีบอนไซอยู่ด้วย เมื่อกี้ตอนออกมา เห็นต้นไม้จิ้งนี้
สวยดีเลยซื้อมาครับ เจ้าของร้านบอกว่ามันชื่อหยกน้ำค้าง ชื่อก็เพราะ
ด้วยครับ”

หางตาเลื้อยไปเห็นเหมือนหลิวชิงปัวยกมุมปากเล็กน้อย คล้าย
เหยียดหยามชอบกล ตงจื๊อจำต้องทำเป็นมองไม่เห็น

หลงเซ็นบอก “ขอบใจมาก”

ตงจื๊อรู้สึกเปรมปรีดีเมื่อเห็นเขาไม่ปฏิเสธ หยิบเมนูขึ้นมาสั่งอาหาร
บางรายการ เรียกพนักงานเข้ามาจดออร์เดอร์

ฝ่ายหลิวชิงปัวเริ่มพูดคุยผูกมิตรกับหลงเซ็นแล้ว เขามีวิชาของ
ครอบครัวที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ หัวข้อที่พูดคุยกันส่วนใหญ่
จึงเป็นการพลิกแพลงบูรณาการระหว่างวิชากระบี่กับวิชาภู ในนั้นประกอบ
ไปด้วยคำศัพท์เทคนิค กุ้ง กุ้งฝิ่ง กุ้งนางวู กุ้งเงินทอง กุ้งวิลหา กุ้งแม่ลูก

อะไรเทือกๆ นั้น หลงเซินปล่อยให้หลิวงขับพุดเป็นต๋อยหอย ส่วนตัวเองกล่าวแทรกประโยคสองประโยคเป็นครั้งคราว

ตงจื้อฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ดูจากสีหน้าเลื่อมใสของหลิวงขับพุด คำพุดไม่กี่ประโยคพวกนั้นของหลงเซินคงกล่าวได้ถูกจุด ให้ความกระจ่างทางปัญญาแก่หลิวงขับพุดอย่างใหญ่หลวง

เขาเองก็ไม่ได้พุดแทรก ฟังอยู่ข้างๆ เงียบๆ จนกระทั่งพนักงานยกอาหารเข้ามาจึงพุดขึ้น “รุ่นพี่หลิวง ช่วงสองสามวันมานี้รองอธิบดีหลงประชุมตลอด คงจะเหนื่อยมากแล้ว คุณให้เขาพักสักหน่อย กินเสร็จแล้วค่อยคุยกันต่อเถอะ”

หลิวงขับพุดจ้องเขาสักพัก ก่อนยิ้มสดใสเป็นประกาย “ผมละเอียดเอง ต้องขอโทษจริงๆ ครับ รองอธิบดีหลง เรากินกันก่อนเถอะ”

เมื่ออาหารลงท้อง สุราเข้าปาก ก็เริ่มคุยเล่นกันอีกครั้งอย่างเลี้ยงไม่ได้

ตงจื้อแทรกตัวเข้าไปในบทสนทนาของพวกเขาไม่ได้และไม่คิดที่จะสานต่อ จึงเริ่มคุยหัวข้อใหม่ที่ค่อนข้างผ่อนคลาย เล่าว่าครั้งที่แล้วพวกเขาหลายคนไปร้องเพลงกัน คั่นเนาะเซิงเอาแต่ร้องเพี้ยน ด้วยความคึก ตงจื้อเลยเลียนแบบจังหวะการร้องของคั่นเนาะเซิง ซึ่งเขาทำได้คล้ายมาก

ถึงแม้หลงเซินจะพุดน้อย แต่ดูออกว่าเขาเริ่มผ่อนคลายลงแล้วจริงๆ รอยขมวดเกร็งตรงหัวคิ้วจางลงไปบ้าง ตงจื้อนึกถึงเรื่องประชุมทั้งคืนที่เหอวู้บั้น ในฐานะที่หลงเซินเป็นรองอธิบดี ความรับผิดชอบที่แบกรับมีแต่จะมากขึ้น ไม่มีทางน้อยลง เขาจึงอดเห็นใจไม่ได้

จู่ๆ หลิวงขับพุดก็เอ่ยขึ้น “ศิษย์น้องตง ได้ยินว่านายเฟิงเข้าสู่โลกบำเพ็ญเพียรเมื่อไม่นานมานี้ ไม่ทันไรก็มาเข้าสอบแล้ว คาดว่าวิชาที่ถ่ายทอดมาจากตระกูลคงจะลึกซึ้งมากแน่ๆ ใช้รีเปล่า”

ตงจื้อเอ่ย “พ่อแม่ผมเป็นคนธรรมดา พวกท่านเสียไปหมดแล้ว”

หลิวงขับพุดเผยสีหน้าประหลาดใจแกมคาดไม่ถึง “พุดแบบนี้แปลว่านายต้องมีพรสวรรค์มากแน่ๆ ไม่ทราบว่าคุณสอบข้อเขียนครั้งนี้เป็นยังบ้าง”

ตงจื้อซงัก “ก็...ก็พอได้อยู่มั้ง”

หลิวซิงปัวเห็นดั่งนั้นยิ่งมั่นใจว่าตงจื้อทำผลการสอบข้อเขียนครั้งนี้ได้ไม่ค่อยดี จึงกล่าวอย่างได้ทีที่แพะไล่ “ไม่เป็นไร ได้ยินว่าหลายๆ คนสอบกันตั้งหลายรอบกว่าจะผ่าน ครั้งนี้ไม่ได้ ปีหน้าค่อยมาใหม่ แต่ว่าน่าเสียดายนะ โอกาสที่จะได้เป็นศิษย์ของรองอธิบดีหลังไช่ว่าจะมีทุกปี”

ตงจื้อยิ้มเก้อเขิน

ทันใดนั้นหลงเซินก็ถามขึ้น “นายสอบได้ที่คะแนน”

เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายยุ่งมาก ไม่มีเวลามาใส่ใจการประกาศผลอย่างเหอวี่ เพราะถึงยังงี้ก็ต้องมีคนนำใบรายงานผลคะแนนมาส่งถึงมือเขาหลังจากนี้อยู่ดี

ตงจื้อบอกอย่างถ่อมตัว “รอบนี้ทำได้ไม่ค่อยดีครับ ได้แค่ 157 คะแนน”

หลิวซิงปัว “...”

เขาสอบได้ 130 คะแนน เดิมทีคะแนนเท่านี้ถือว่าเก่งแล้ว เลยอยากจะฉีกหน้าตงจื้อ ให้อีกฝ่ายรู้จักประมาณตัวเรื่องที่ดีคิดอยากฝากตัวเป็นศิษย์หลงเซินเสียหน่อย ใครจะคิดว่าอีกฝ่ายจะส่งระเบิดลูกหนึ่งมาให้

แต่เจ้าหมอนี่ยังแสร้งทำเป็นดีใจ “แต่ผมว่ารุ่นพี่หลิวพูดถูกนะ เหนือฟ้ายังมีฟ้า การเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด ถึงแม้ผลสอบข้อเขียนของผมจะพอผ่านไปได้ แต่การสอบสัมภาษณ์ยังต้องขยันอยู่ดี”

ตงจื้อบอกด้วยความจริงใจอย่างยิ่ง บวกกับใบหน้าไร้พิษสงด้วยแล้ว ไม่มีทางที่ใครจะคิดว่าเขากำลังโอ้อวด

หลิวซิงปัวกัดฟันกรอดด้วยความโกรธจัด

แต่หลงเซินกลับยอมรับคำพูดดังกล่าว ได้ยินดั่งนั้นก็รับคำ สีนหน้าบ่งบอกว่าเห็นด้วย

เห็นหลิวซิงปัวทำหน้าเหมือนกินแมลงวันเข้าไป ตงจื้ออดรู้สึกสะใจเจิบๆ ไม่ได้

มนุษย์จิวในหัวกำลังเท้าสะเอวหัวเราะเจ้าเล่ห์ มนุษย์จิวอีกคนกล่าวว่า : ตงจื้อ นายมันเจ้าแผนการ!

หลิวชิงบัวถามอีก “รองอธิบดีหลง สอบสัมภาษณ์ปีนี้คุณเป็น
กรรมการสอบสัมภาษณ์ด้วยไหมครับ”

ตงจื้อหู่ฟัง

หลงเซ็นไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ “เรื่องนี้สำคัญด้วยเธอ”

หลิวชิงบัวตอบยิ้มๆ “ถ้าได้เห็นคุณ ต่อให้ผมตื่นเต้นยังไง จิตใจ
ก็สงบลงได้ครับ”

ตงจื้อ : ชี้ประจบ!

หลงเซ็น “ขอแค่เตรียมตัวอย่างดี ใครเป็นคนสอบสัมภาษณ์
ก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ อีกอย่าง กรรมการสอบสัมภาษณ์ไม่มีทางมีแค่
คนเดียวด้วย”

หลิวชิงบัวพยักหน้า “คุณพูดถูก แต่ผมได้ยินมาว่าเปอร์เซ็นต์การ
คัดออกรอบสอบสัมภาษณ์สูงทีเดียว ปีที่แล้วไม่มีใครผ่านเข้ารอบเลย ไม่รู้
ว่าปีนี้จะปรับลงตามความเหมาะสมหรือเปล่า”

หลงเซ็นบอก “มาตรฐานยังคงเดิมมาตลอด ถ้าผ่านเกณฑ์ก็ได้
เข้ารอบ แต่ถึงจะสอบสัมภาษณ์ผ่านก็อย่าเพิ่งดีใจเร็วไป หลังจากนั้นยังมี
การสอบรอบอีก มีเปอร์เซ็นต์การตกกรอบเหมือนกัน”

พูดไปก็เหมือนไม่พูด หลิวชิงบัวเองก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้อะไร
จากการถามอีกฝ่ายตรงนี้ อย่างไรก็ตามเสียเป้าหมายของการได้เป็น
ลูกศิษย์ของหลงเซ็นเท่านั้น ไม่ว่าจะคุยอะไรไปตอนนี้ สิ่งสำคัญที่สุดคือ
ต้องสร้างสายสัมพันธ์เอาไว้ก่อน ให้ตัวเองรู้สึกราวว่ามีตัวตนเมื่ออยู่ต่อหน้า
ยอดฝีมือเสมอ

กินอาหารมื้อนี้เสร็จ หลงเซ็นยังมีธุระต่อจึงขอตัวไปก่อน ทั้งตงจื้อ
กับหลิวชิงบัวไว้สองคน ทั้งคู่มองหน้ากัน ปากยิ้มแต่ตาไม่ยิ้มไปด้วย

หลิวชิงบัวเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน “เพื่อนนักพรตเก่งจังเลยนะ สอบได้
ตั้ง 157 คะแนน คาดว่าน่าจะเป็นอันดับหนึ่งของการสอบข้อเขียนสินะ”

ตอนอยู่ต่อหน้าหลงเซ็นเมื่อครู่ยังเป็นศิษย์น้องตงอยู่เลย ตอนนั้
กลายเป็นเพื่อนนักพรตไปเสียแล้ว

ตงจื้อยิ้มบริสุทธิ์ใจ “ผมก็แค่สอบข้อเขียนได้คะแนนสูงนิดหน่อย

แต่สอบสัมภาษณ์ต้องสู้ศิษย์ที่หิวไม่ได้อยู่แล้ว”

หลิวซิงปัวทำเสียงฮึดฮัด กล่าวในใจว่า เจ้าหมอนี่แก่งทำเป็นคนดี
เก่งจริงนะ เจียบไปสักพักก็ตามมาอีกประโยค

“ไม่เป็นไร วันไหนมีเวลาว่างพวกเราค่อยมาแลกเปลี่ยนความรู้กัน
ฉันต้องขอคำแนะนำจากนายหน่อยแล้ว” ใบหน้าของเขายังคงวางมาดผู้ดี
เอื้อมมือออกมาหมายจะตบ่าอีกฝ่าย แต่ตงจื๊อกลับลุกขึ้นเบี่ยงตัวหลบ
ไปจ่ายเงิน

“ได้สิครับ ศิษย์ที่หิวบอกว่าวันหลังจะเลี้ยงข้าวมม อย่าลืมเชิวนะครับ!” ตงจื๊อบอกพลางหัวเราะคิก จ่ายเงินเสร็จก็เป็นฝ่ายเดินออกไปก่อน

เขาไม่มีอารมณ์อยู่ต่อเพื่อพูดจาเกรงอกเกรงใจ ไม่ยินดียินร้าย
กับอีกฝ่ายแล้ว

นอกจากนี้ตงจื๊อจำได้มาตลอดว่ามารดาของอีกฝ่ายเป็นทายาทของ
สตรีชาวแม้ว ใช้พิษกุเป็น การสนทนาระหว่างหลิวซิงปัวกับหลงเซินเมื่อครู
เป็นเครื่องยืนยันเรื่องนี้แล้ว เหวอวีเคยบอกเขาว่า วิชากุดูเหมือนลึกลับ
ก็จริง แต่ในความเป็นจริงต่างต้องมีช่องทางการส่งผ่านแฝงอยู่ อย่างเช่น
การสัมผัสทางกาย การใส่พิษกุลงไปในอาหาร หรือไม่ก็กระทำกับของ
บางอย่างผ่านร่างศัตรู สรุปลก็คือต้องมีตัวกลาง

หลังผ่านเรื่องของสวี่ห้วนมา ตงจื๊อรู้ผิดเป็นครูแล้ว ตอนนั้นเขาไม่ได้
จะตั้งป้อมระแวงเพื่อนพ้อง แต่สำหรับคนแปลกหน้าอย่างหลิวซิงปัวที่ถึงขั้น
กล่าวได้ว่าเป็นคู่แข่งกันแล้วนั้น เขาไม่กล้าประมาท พยายามหลีกเลี่ยง
ไม่ให้โอกาสอีกฝ่ายลงมือ ถึงจะเป็นแค่ความกังวลเกินเหตุของตัวเองก็ตาม

ถ้าหากเหอวี่อยู่ที่นี่คงกล่าวด้วยความพอใจอย่างยิ่งยวดว่า ‘ตงตง
สุดท้ายก็รู้จักระวังตัวขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว’

ตงจื๊อกลับถึงห้องพัก กำลังคลำหากุญแจในกระเป๋าเตรียมจะเปิดประตู
ก็เห็นประตูห้องตรงข้ามเปิดออกมา

หลงเซินยืนอยู่ที่ประตู กวักมือมาทางเขา

“นายมานี่”

ตงจื้อรู้ตั้งแต่วันที่เข้าพักแล้วว่าหลงเชินพักอยู่ห้องตรงข้าม แต่ปกติอีกฝ่ายงานยุ่งประจำ อีกทั้งยังมีบ้านอยู่ในเมือง จำนวนครั้งที่มาพักที่นี่จึงน้อยยิ่งกว่าน้อย

แต่ว่า...?

ตงจื้อทำหน้าที่งาน คิดในใจว่า คืบหน้าเร็วขนาดนี้เลย? ฉันยังไม่ทันสารภาพรักก็พัฒนาถึงขั้นเข้าไปในบ้านได้แล้ว?

ไม่นานเขาก็รู้ว่าตัวเองคิดมากไป หลงเชินให้เขาเข้าไป ซื้อมือไปทางหยกน้ำค้างบนโต๊ะที่เขาเพิ่งมอบให้เมื่อครู “ไอ้นี่ต้องดูแลยังไง”

ตงจื้อรีบบอก “ปกติไม่ต้องรดน้ำอะไรมากหรอกครับ มันกลัวความร้อน กลัวความชื้น วางไว้ตรงที่ที่แดดส่องไม่ถึงก็พอ”

จะว่าไปแล้ว แต่ไหนแต่ไรมาไม้ออบน้ำเป็นพืชที่มีความบอบบางสูง คนธรรมดาดูแลทุกวันเชื่อว่าจะเลี้ยงให้ได้ดี นับประสาอะไรกับหลงเชินที่งานยุ่งขนาดนี้ เห็นทีคงไม่มีเวลามาดูแลเท่าไรหรอก หากเลี้ยงตายขึ้นมา ของขวัญชิ้นนี้จะไม่เท่ากับเป็นการให้ที่ไม่เป็นสิริมงคล หรือเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าความรักของเขายังไม่ทันเริ่มแตกหน่อก็เป็นอันต้องเหี่ยวเฉาตายตั้งแต่ยังไม่ทันพุ่มพักหรอกเหอ

ฤษๆๆ อย่าถือสาคำพูดเด็ก!

ตงจื้อปิดความคิดฟุ้งซ่านออกไป บอกด้วยความเกรงใจว่า “จริงๆ ตอนให้ผมไม่ได้คิดอะไรมาก แค่รู้สึกว่ายกน้ำค้างกระถางนี้ใส่รวมกับคริสตัล สวยดีครับ บางทีถ้าคุณได้เห็นมันบ้างตอนทำงานน่าจะอารมณ์ดีขึ้น ถ้าเกิดเลี้ยงแล้วตาย ผมค่อยให้คุณใหม่อีกกระถาง ยังไงของพวกนี้ก็ไม่ว่าอยู่แล้ว”

หลงเชินยิ้มเล็กน้อย “ไม่ต้องหรอก น้ำใจแค่นี้ก็พอแล้ว ไม่ต้องให้ของอะไรแล้วละ”

อาจเป็นรอยยิ้มนั้นก็ทำให้มอมเมาใจเขา ตงจื้อถึงได้ถามออกไปโดยไม่รู้ตัว “รองอธิบดีหลง ปกติคุณมีงานอดิเรกอะไรไหมครับ”

หลงเชินส่ายหน้า “ไม่มี”

ตงจื้อไม่ย่อท้อ “ถ้าอย่างนั้นมีของที่ชอบไหมครับ เช่นสะสมกระป๋องโบราณอะไรแบบนี้”

หลงเชินเลิกคิ้ว “ถามไปทำไม”

ตงจื้อเรียบไปชั่วขณะ ตอบไม่ได้

หลงเชินตอบไล่เขา “ตั้งใจเตรียมตัวสอบสัมภาษณ์ อย่ามัวแต่คิดเรื่องไม่เป็นเรื่องเลย”

จากนั้นก็ปล่อยตัวเขากลับไป

ตงจื้อมองประตูที่ปิดสนิท ค่อยรู้สึกตัวที่หลัง แพบ่อยากจะปรีเข้าไปทุบประตูร้องตะโกนให้รู้แล้วรู้รอด

คุณเข้าใจผิดแล้ว! ผมไม่ได้จะติดสินบนคุณนะ ผมอยากจีบคุณต่างหาก!

จากการสอบข้อเขียนมาถึงการสอบสัมภาษณ์ มีเวลาให้ผู้เข้าสอบเตรียมตัวไม่มาก หลังประกาศคะแนนไม่กี่วันก็ถึงวันสอบสัมภาษณ์ สถานที่สอบเป็นที่เดียวกัน แต่เนื่องจากผู้ผ่านเข้ารอบสอบสัมภาษณ์มีเพียงสามสิบคน ห้องสอบสามห้องจึงลดลงเหลือหนึ่งห้องเท่านั้น การสอบสัมภาษณ์จะเป็นแบบสุ่มลำดับ ได้ยินเสียงขานเรียกหมายเลขของตัวเองก็เข้าไปสอบ ส่วนคนอื่นๆ รออยู่ด้านนอก

ตงจื้อเดินวนอยู่ด้านนอกหนึ่งรอบ ไม่นึกว่าจะได้เจอคนรู้จักอย่างปาซางและกู่เหม่ยเหริน จึงเข้าไปทักทายด้วยความดีใจ

พวกปาซางย่อมดีใจเช่นกันที่เห็นตงจื้อ ถึงแม้ต่างคนต่างก็เป็นคู่แข่งกัน แต่ก็มีความเป็นไปได้ที่จะกลายเป็นเพื่อนร่วมงานกันในอนาคต ขนาดกู่เหม่ยเหรินที่มีใบหน้าเย็นชายังเผยให้เห็นความยินดีตรงๆ

“หูซัวล่ะ ยังไม่มาหรือ” พวกเขารวมกลุ่มกันตอนสอบข้อเขียน ตงจื้อไม่เห็นตัวอีกฝ่ายจึงถามถึงเป็นธรรมดา

ปาซางบอก “เขาส่งข้อความมาว่าสอบข้อเขียนไม่ผ่าน ต้องมาอีกทีปีหน้าแล้ว”

ถึงจะไม่ผิดไปจากการคาดเดา แต่ก็อดรู้สึกเสียตายนั้ได้อยู่ดี

ตงจื้อถือโอกาสถามเบอร์ติดต่อของแต่ละคนและแอดกันเป็นเพื่อน
เดิมทีพวกเขาสามคนพบกันโดยบังเอิญ ไม่ได้เรียกว่าสนิทอะไรกัน
มาก แต่เมื่อฝ่าด่านสอบข้อเขียนและได้มารวมตัวกันในกลุ่มคนสามสิบคน
จึงอดไม่ได้ที่จะเกิดอารมณ์เห็นอกเห็นใจกัน รู้สึกว่าระยะทางหดสั้นลงไป
ช่วงหนึ่ง

ตงจื้อเห็นหลิวชิงบัวแล้ว แต่เขาเบนสายตาออกไปอย่างรวดเร็ว
ไม่มีอารมณ์เข้าไปทักทาย

ปาซางบอก “ได้ยินว่าคำถามสอบสัมภาษณ์ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา
พลิกแพลงมาก ฉันละกลัวจริง ๆ ว่าตัวเองจะตอบไม่ได้”

หลังจากคลุกคลีกับพวกเขาจนคุ้นหน้ากันแล้ว กู๋เหมยเหริน
จึงพูดมากกว่าเดิมนิดหน่อย “อีกอย่าง ดูเหมือนว่าคำถามของทุกคนจะ
ไม่เหมือนกันด้วย กรรมการสอบจะสุ่มถาม ไม่เหมือนสอบข้อเขียนที่อ่าน
ทบทวนแบบจับจุดเนื้อหาไปตรง ๆ ได้เลย”

ตงจื้อได้ยืงดั่งนั้นก็หนีไปถึงเรื่องตลกเกี่ยวกับการสอบสัมภาษณ์
เมื่อปีที่ผ่านมาก็เหอวี้เคยเล่าให้ฟัง เขาอดหัวเราะไม่ได้

ปาซางไม่รู้สาเหตุ “นายหัวเราะอะไร”

ตงจื้อจึงเล่าเรื่องตลกเรื่องนั้นให้พวกเขาฟัง “เหมือนจะปีก่อนหรือ
ตอนไหนเนี่ยแหละ มีภูตปลาการ์ปตัวหนึ่งที่บำเพ็ญเพียรอย่างลำบากยากเย็น
จนกลายเป็นมนุษย์มาเข้ารับการสอบ ผ่านเข้ามาจนถึงรอบสอบสัมภาษณ์
ด้วยนะ มีกรรมการสอบสัมภาษณ์ท่านหนึ่งบอกว่า ภูตที่กลายเป็นคน
การฝึกบำเพ็ญไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ มีหน้าซำยังต้องมีบุญบารมีสั่งสมมากมาย
ขยันหมั่นเพียรไม่หยุดหย่อน หลังกลายเป็นคนแล้วเธอยังได้บำเพ็ญกุศล
อยู่หรือเปล่า ภูตปลาการ์ปตอบไปว่าทำอยู่ จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์ออกมา
กดเปิดแอปโซเซียลมีเดีย เลิร์ชหาเว่ยปั๋วในนั้นที่โพสตัวว่า ‘รีโพสต์ภาพ
ปลาการ์ปแล้วจะมีโชค’ ออกมาให้กรรมการสอบสัมภาษณ์ดู บอกว่านี่คือ
คุณูปการที่เขาทำเพื่อชาวโลก”

ปาซางระเบิดเสียงหัวเราะ เรียกสายตาจากรอบด้าน เขาริบกด
เสียงต่ำ พูดไหลลื่นเต็ม “หลังจากนั้นล่ะ”

แม้กุ๋เหมยเหรินจะไม่ได้เป็นคนเส้นตื้นขนาดนั้น แต่ก็อดแสดงสีหน้าขบขันไม่ได้

ตงจื้อแบมือ “จากนั้นก็โดนกรรมการตำเลาะนะสิ แต่ได้ยินมาว่าด้านอื่นๆ เขาทำได้ไม่เลว เพราะงั้นต่อมาก็เลยยังได้รับเลือกเข้ามาอยู่”

ปาซางเกาหัว “หวังว่าถึงตอนนั้นอย่าได้มาถามฉันเด็ดขาดเลยนะว่าทำไมถึงคุยกับพวกเหี่ยวรู้เรื่อง ฉันตอบไม่ได้จริงๆ”

ขณะพูด คนที่อยู่ข้างหน้าก็เข้าไปที่ละคนๆ ตงจื้อคอยสังเกตการณ์เจียบๆ พบว่าทุกคนใช้เวลาอยู่ในนั้นประมาณสิบห้า นาที มีบางคนนานกว่านั้นนิด บางคนเร็วกว่านั้นหน่อย อิงจากความเร็วนี้ อีกไม่นานก็จะถึงคิวพวกเขาแล้ว

หลังจากทุกคนเข้าไป บ้างก็ผืนทำเป็นสงบนิ่ง บ้างก็ปกปิดความประหม่าไม่มิด ตอนออกมาต่างมีสีหน้าท่าทางแตกต่างกันไป บางคนผ่อนคลาย บางคนชื่นชมยินดี และต้องมีคนที่ออกมาพร้อมใบหน้าเบื่อน้ำตา แค่นี้ก็รู้ทันทีว่าผลงานด้านในออกมาประมาณไหน

หลังจากหลิวชิงบัวเข้าไปก็ผ่านไปยี่สิบกว่านาทีถึงจะออกมา จนถึงตอนนี้เขาเป็นคนที่ใช้เวลาอยู่ในนั้นนานที่สุดในบรรดาผู้เข้าสอบที่เข้าไปก่อนหน้านี้

แต่หลังออกมาแล้ว เขากลับสงบเยือกเย็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มุมปากยังคงอมยิ้ม บ่งบอกถึงความสงบนิ่ง ผ่อนคลาย ตงจื้อเห็นดังนั้น ก็บังคับตัวเองให้ใจเย็นลง

คะแนนสอบข้อเขียนสูงสุด ยังไงก็คงไม่ทำผลงานแย่มากเกินไปในรอบสอบสัมภาษณ์หรอกมัง

“หมายเลขสิบสอง ตงจื้อ!”

เสียงขานหมายเลขดังขึ้น ตงจื้อรีบลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องสอบ

ลำดับรายชื่อคะแนนสอบข้อเขียนไม่ได้ถูกประกาศออกมา แต่คาดว่าบางคนคงไปสอบถามจนได้ความแล้วว่าเขานี้แหละคนที่ได้ที่หนึ่ง ตลอดทางสั้นๆ นั้นเขาจึงได้รับสายตาสชื่นชมมากมาย

วินาทีที่ก้าวเข้าสู่ห้องสอบ เสียงจากภายนอกราวกับถูกตัดขาด

ออกไปทันควัน ตงจื้อเดาว่าที่นั่นจะเหมือนกับบนชั้นดาดฟ้าที่ปูเซตอาคมไว้รอบๆ

ภายในห้องสอบว่างโล่ง มีเพียงกรรมการสอบสัมภาษณ์ที่นั่งเรียงรายอยู่ด้านหนึ่ง หนึ่งในนั้นมีผมสีดอกเลา ใบหน้ามีเลือดฝาด แค่นี้ก็รู้ทันทีว่าเป็นบุคคลระดับตำแหน่งใหญ่โต นอกจากนี้ยังมีสตรีวัยกลางคนท่านหนึ่ง อิริยาบถงามสง่า รูปร่างหน้าตาผิวพรรณได้รับการดูแลเป็นอย่างดี มองไม่ออกเลยว่าอายุที่แน่นอนคือเท่าไร ดูราวสามสิบกว่าๆ แต่ก็เหมือนสืบลีบลีด้วย

ตงจื้อสังเกตเห็นหลงเซินที่นั่งอยู่ในกลุ่มทันที รวมถึงรองอธิบดีอุปัชฌาย์ที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาด้วย

ในเมื่อรองอธิบดีสองท่านมาทั้งหมด เช่นนั้นในบรรดากรรมการสอบสัมภาษณ์จะต้องมีรองอธิบดีซึ่งจื้อคุ้นอีกท่านเป็นแน่

แต่บุรุษอีกสองคนที่เหลือ เขาไม่เคยพบมาก่อน ตงจื้อไม่รู้ว่าคนไหนคือซึ่งจื้อคุ้น

หลงเซินยกหน้ากวาดตามองตงจื้อแวบหนึ่ง ปราศจากคลื่นอารมณ์ใดๆ และยิ่งไม่มีทางส่งสัญญาณอะไรให้เขา

แต่เมื่อได้เห็นอีกฝ่าย สภาพอารมณ์ของตงจื้อที่ตอนแรกยังตื่นเต้นอยู่บ้างกลับผ่อนคลายอย่างสิ้นเชิง

เขาโค้งคำนับก่อนหนึ่งทีและแนะนำตัวอย่างให้ผู้เข้าสอบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ทำกัน “สวัสดีครับ กรรมการสอบสัมภาษณ์ ต้องลำบากทุกท่านแล้วที่สละเวลามาสัมภาษณ์ผมทั้งที่งานยุ่งมาก ผมชื่อตงจื้อ เป็นลูกศิษย์ในนามของผู้อาวุโสทางหยางที่ถึงแก่กรรมไปแล้วจากสำนักเก้อเจ้า”

“แต่ฉันได้ยินมาว่าเธอเพิ่งฝากตัวเข้าสำนักเก้อเจ้าได้สองเดือนกว่าเอง หรือยังไม่ถึงสองเดือนนะ” อุปัชฌาย์ถาม

ตงจื้อตระหนักว่ามันอาจมีกับดักภาษาบางอย่างอยู่ในนั้น จึงตอบด้วยความรอบคอบจริงจังกว่าเดิม “ใช่ครับ ถึงแม้ช่วงเวลาที่ผมเข้าสู่โลกบำเพ็ญเพียรจะยังไม่นาน แต่ความกระตือรือร้นที่มีต่อกรมจัดการคดีพิเศษไม่ได้ด้อยไปกว่าผู้เข้าสอบคนอื่นเลย”

หลงเชินเห็นเขาใช้เคล็ดลี้ลี้ตำลึงปาดฟันซัง¹ มากุ่ยโว แววดาจึงมีรอยยิ้มขบขันแว่นผ่านไปอย่างอดไม่ได้

“ดี ไหนเธอลองบอกหน่อยซิว่าผีดิบร้อยปีกับผีดิบพันปีต่างกันยังไง”
บุรุษอีกคนกล่าว

ตงจื้อเคยได้ยินคนเฒ่าเซียงบอกว่า ในบรรดาธรรมาธิปัตย์ทั้งสามท่าน ช่งจื้อฉุนหน้าตาธรรมดาที่สุด อีกทั้งยังมีเสียงที่หยาบกระด้างที่สุด ท่านที่

ที่คนผู้นี้เอ่ยปาก เขาจึงเดาว่ามีความเป็นไปได้สูงที่อีกฝ่ายจะเป็นช่งจื้อฉุน
หลังได้ยินคำถาม ตงจื้อยิ่งรู้สึกยินดีอย่างคาดไม่ถึง เพราะเขาเคยอ่านเจอคำถามนี้มาก่อนจริงๆ!

ครั้งที่แล้วหลังสอบข้อเขียนเสร็จและออกจากห้องมา เขาได้ยินผู้เข้าสอบคนอื่นกำลังบ่นว่าข้อสอบยาก พุดถึงเรื่องผีดิบร้อยปี หลังกลับไปแล้วเขาเลยลงมือค้นคว้าข้อมูล คิดไม่ถึงว่าจะจับพลัดจับผลูมาเจอคำถามนี้เข้าจริงๆ

เขาพูดจาฉะฉาน เล่าเนื้อหาที่ตัวเองจำได้ออกไปจนจบแล้วค่อยกล่าวอย่างมีมารยาท “เนื้อหาพวกนี้เป็นสิ่งที่ผมรวบรวมมาจากหลายแหล่ง เพราะผมยังไม่เคยเห็นด้วยตาตัวเอง ดังนั้นอาจจะไม่ถูกต้องเสมอไป ขอให้กรรมการสอบสัมภาษณ์ทุกท่านช่วยชี้แนะด้วยครับ”

ช่งจื้อฉุนพยักหน้า ไม่ได้บอกว่าดีหรือไม่ดี เขามองไปทางคนอื่นบอกเป็นนัยว่าตัวเองไม่มีอะไรจะถามแล้ว

บุรุษวัยกลางคนคนหนึ่งที่ตั้งจ้อไม่รู้จักจึงถามขึ้น “ถ้าหากว่ามีเด็กน่ารักน่าเอ็นดูคนหนึ่ง บางทีอาจเป็นคนรู้จักของเธอ ถูกปีศาจมามนุษย์จับตัวไป ถึงขั้นที่มีความเป็นไปได้สูงว่าร่างกายโดนกัดกินไปแล้ว เธอจะทำยังไง”

ทันใดนั้นหลงเชินก็เอ่ยว่า “ท่านนี่คือที่ปรึกษาของกรม หลี่รู่ยนักพรตหลี่”

¹ เป็นหลักปรัชญาเต๋า หนึ่งในวิทยายุทธ์ของวิชาไท่เก็กซึ่งหลักแข็งแรงปะทะตรงๆ ใช้แรงน้อยกว่าบิดการโจมตีที่แรงกว่า หรือที่เรียกว่า หลักการอ่อนสยบแข็ง

ตงจื้อรีบบอก “สวัสดีครับ ท่านนักพรตหฺลี่ ผมคงพยายามหาทางช่วยเด็กคนนั้นก่อน!”

หลี่รู่ยขมวดคิ้วเล็กน้อย “เธอตัวคนเดียว จับจุดคำถามฉันให้ดี เขาอาจโดนปีศาจกลืนกินไปแล้วก็ได้”

ทิศทางของอีกฝ่ายค่อยๆ ปรากฏออกมาแล้ว แต่ตงจื้อคิดแล้วคิดอีก ก็ยังบอกไปอยู่ดีว่า “แต่ก็มีความเป็นไปได้ว่าเขายังปลอดภัยอยู่ ผมจะชี้หน้าหนักตามสถานการณ์ในตอนนั้นครับ ถ้าช่วยเขาออกมาได้ ผมจะลองดู ถ้าไม่ไหวจริงๆ ค่อยเลือกใช้วิธีรองลงมา”

หลี่รู่ยเอ่ยเสียงเรียบเย็น “ผู้บำเพ็ญเพียรต้องรู้จักประเมินการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ การตัดรากถอนโคนไม่ใช่วิธีการรองลงมา แต่เป็นวิธีการที่ชาญฉลาดที่สุด เธอใจอ่อนแบบนี้มีแต่จะยืดเวลาทำร้ายตัวเองกับผู้อื่น”

ตงจื้อพยายามทำให้เสียงตนฟังดูอบอุ่นจริงใจยิ่งขึ้น “นักพรตหฺลี่ เข้าใจผิดแล้วครับ ผมไม่ได้บอกว่าตัดรากถอนโคนไม่ได้ เพียงแต่ก่อนที่จะกำจัดศัตรูให้สิ้นชานนั้นจะต้องลองพยายามช่วยเหลือคนก่อน ตามความเข้าใจของผม จริงๆ กรมจัดการคดีพิเศษก็คือหมอหรือตำรวจในอีกความหมายหนึ่ง ช่วยเหลือผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน ลงโทษผู้ที่ทำความชั่ว ส่งเสริมความดี นี่เองที่ทำให้หน้าที่นี้ดำรงอยู่ ความตั้งใจแรกของเราที่เข้าร่วมกรมจัดการคดีพิเศษไม่ใช่เพื่อที่จะทำให้โลกใบนี้มันสันติสุขมากขึ้นหรอกครับ ถ้าในสถานการณ์นั้นตัวเด็กถูกปีศาจมนุษย์ครอบงำไปแล้ว แก่ไขอะไรไม่ได้ เพื่อไม่ให้คนบริสุทธิ์ถูกลากเข้ามาเกี่ยวข้องมากไปกว่านี้ ผมจะไม่ลังเลแน่นอนครับ”

หลี่รู่ยสายตึระะ “กรมจัดการคดีพิเศษไม่เหมือนตำรวจ แน่แน่นอนว่าตำรวจต้องพยายามสุดความสามารถเพื่อปกป้องความปลอดภัยของตัวประกัน แต่การลักพาตัวมากที่สุดก็แค่ทำให้ตัวประกันได้รับบาดเจ็บ แต่ปีศาจสร้างหายนะได้ เธอจะรู้ได้ยังไงว่าพอตัวเองแน่ใจแล้วว่าจำเป็นต้องใช้วิธีการขั้นเด็ดขาด มันจะไม่สายเกินไป หรือว่าจะต้องยอมเสี่ยงให้ปีศาจมนุษย์ทรمانชีวิตคนมากกว่านี้เพราะความใจอ่อนของเธอแค่นี้”

ตงจื้อถามกลับ “นักพรตหลี่หมายความว่า ต่อให้ตัวประกันมีความเป็นไปได้อัน 90 เปอร์เซ็นต์ที่จะได้รับการช่วยเหลือ ก็ต้องลงมือจับหรือครับ”

หลี่รู่ “ต่อให้มีความเป็นไปได้อัน 99 เปอร์เซ็นต์ก็ควรลงมือ! เทียบกับชีวิตคนนับล้านแล้ว ชีวิตคนแค่ชีวิตเดียวมันคุ้มค่าให้พุดถึงแค่ไหนกันเชียว”

ตงจื้อพุดอีกว่า “นั่นถ้าตัวประกันไม่ใช่เด็ก แต่เป็นคุณหมอมที่เคยช่วยชีวิตคนมานับไม่ถ้วน และในอนาคตก็อาจจะช่วยเหลือคนได้มากกว่านี้ล่ะครับ”

ดูเหมือนคนอื่นจะคิดไม่ถึงว่าคนที่ดูไม่มีพิษมีภัยอย่างเขาจะได้แย่งกับหลี่รู่อย่างเฉียบขาดเช่นนี้

เดิมทีหลงเชินอยากจะตัดจบเรื่องนี้ แต่ความคิดดังกล่าวผุดขึ้นไม่ทันไร เขาก็ขจัดความคิดนั้นทิ้งไป

สีหน้าหลี่รู่หนึ่งขมลงทันตา “ตอนนี้เธอกำลังสอบสัมภาษณ์ ไม่ใช่กำลังสอบสัมภาษณ์!”

ตงจื้อถอนหายใจ ค้อมกายหนึ่งที่ เย้ยด้วยความเคารพนบนาว่า “นักพรตหลี่ ขอโทษด้วยครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะหาเรื่องคุณ หนึ่งชีวิตเทียบความสำคัญกับหนึ่งร้อยชีวิต ตัวคำถามเองก็เป็นปัญหาให้ได้เถียงมานานแล้ว เมื่อที่คุณวิจารณ์ได้ถูกต้องครับ ผมเพิ่งมาเป็นผู้บำเพ็ญเพียรยังปรับตัวให้เข้ากับสถานะนี้ไม่ค่อยได้จริงๆ แต่สำหรับคำถามนี้ของคุณ ขอโทษด้วยที่ผมไม่สามารถให้คำตอบชี้ชัดได้ เพราะเรื่องทุกอย่างเมื่อมาถึงทางตันแล้วย่อมต้องมีทางออก สถานการณ์มักเปลี่ยนแปลงได้เสมอ ผมบอกได้แต่เพียงว่า หัวใจที่โอบอุ้มความเมตตากรุณาและมาตรการที่เด็ดขาดจับใจคือสิ่งที่คนรุ่นผมควรทำครับ”

กรรมการสอบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นสตรีผู้มีกิริยาโดดเด่นปรบมือ เสียงปรบมือดังแจ่มชัดภายในห้องสอบโล่งกว้าง

ปะๆๆ!

“ประโยคนั้นพุดได้ดีมาก เพียงพอที่จะเป็นคติเตือนใจของท่านทั้งหลายในที่นี่” สตรีท่านนั้นกล่าวยิ้มๆ

ประโยคนี้ของหล่อนทำให้หลี่รู่ชุ่นเคืองอยู่บ้าง แต่ไม่กล้าระบาย
โทสะอีก

ตงจื๊อตระหนักได้ทันทีว่าสุภาพสตรีท่านนี้จะต้องเป็นคนใหญ่คนโต
เบอร์ใหญ่กว่าหลี่รู่ชุ่นแน่นอน

“ขอบคุณครับ!” เขาหลบถอยหน้าใจเสียบๆ ไม่รู้จะเรียกอีกฝ่าย
ว่าอะไร

ดูเหมือนหลงเซินจะมองเห็นถึงความลังเลของเขา จึงกล่าวขึ้นว่า
“ท่านนี้คือผู้อาวุโสจง จงหลิง เป็นที่ปรึกษาในกรมเหมือนกัน”

ได้รับการยกย่องเป็นผู้อาวุโสจง นั่นหมายความว่าอายุของอีกฝ่าย
คงไม่น้อยเหมือนที่เห็นภายนอกแน่ๆ เพราะขนาดหลี่รู่ชุ่นที่ดูแก่กว่าเธอ
นิดหน่อย เมื่อครู่หลงเซินยังไม่ได้เติมคำว่า ‘ผู้อาวุโส’ ให้เลย

ตงจื๊อตามน้ำ “ขอบคุณครับผู้อาวุโสจง!”

จงหลิงพยักหน้าให้เขาพาลงอ้อมยิ้ม

หลงเซินเอ่ย “ในเมื่อนายได้รับการถ่ายทอดวิชายันต์มา งั้นก็วาด
ยันต์ที่นายถนัดที่สุดมาแผ่นหนึ่งแล้วกัน”

ด้านข้างมีกระดานเหล็กกับผงชาดสำเร็จรูปเตรียมไว้ให้ ตงจื๊อ
เอ่ยปากรับคำ เดินไปข้างๆ โต๊ะ กลับหายใจรวบรวมสมาธิ วาดยันต์
แสงจันทร์ที่ตนก้มหน้าก้มตาฝึกฝนมาเป็นเวลานานออกมาแผ่นหนึ่ง

เขาไม่ได้เลือกยันต์อสนีเพราะการวาดยันต์อสนีให้สมบูรณ์นั้น
ยากกว่ามาก อัตราความสำเร็จก็น้อยกว่า เมื่อครู่นี้เขามีปากเสียงกับ
กรรมการสอบสัมภาษณ์ไปยกหนึ่งแล้ว ขั้นตอนต่อไปควรเพลย์เซฟเสียหน่อย

วาดยันต์สำเร็จในรวดเดียว นับว่าใช้ได้ ในสายตาของตงจื๊อ การ
แสดงความสามารถสุดๆ บวกกับต้องทำให้สำเร็จในครั้งเดียว เขาให้
คะแนนตัวเองแปดสิบห้าคะแนน แน่แน่นอนว่าข้อกำหนดและมาตรฐาน
ของบรรดานายๆ จะต้องเข้มงวดกว่านี้แน่ ชายชราผมสีดอกเลา ใบหน้า
มีเลือดฝาดออกความเห็นว่ “พอผ่านเกณฑ์”

เอาเถอะ พอผ่านก็คือผ่านเหมือนกันละหน้า

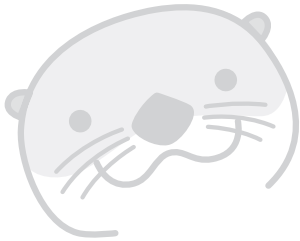
ตงจื๊ออดมองไปทางหลงเซินไม่ได้ อีกฝ่ายกำลังเงยหน้าขึ้นพอดี

ทั้งสองสบตากัน ก่อนที่ฝ่ายหลังจะคลี่ยิ้มเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น
รอยยิ้มที่แทบจะดูไม่ออก แต่ตงจื๊อมองเห็นมัน
ตอนแรกเขารู้สึกเป็นกังวลเพราะเหตุไฉนเมื่อครู่นี้ ตอนนี้นักกลับ
โล่งใจเป็นที่สุด

อาการนี้เสียใจในตอนแรกหายวับไปไม่มีเหลือ ตงจื๊อเกิดความ
รู้สึกหนึ่งขึ้นมา ถ้าหากเมื่อคืนนี้เขาตอบคำถามจนจบด้วยความหนักแน่น
มั่นคง เขาอาจจะไม่ได้รับสายตาเช่นนี้จากหลงเซิน และอาจจะไม่ได้รับ
คำชมของผู้อาวุโสจกก็เป็นได้

ต่อให้รอบนี้สอบไม่ผ่าน แต่การที่ได้รับปฏิกิริยาเช่นนี้จากเทพบุตร
ถึงตายก็ไม่เสียตายแล้ว

เอ๊ย ฤษๆ ตายไม่ได้ ยังจีบไม่ได้เลย ไม่จันทันหวังได้ตาย
ตาไม่หลับ!

ทดลองอ่าน

บทที่ 35

เสร็จสิ้นขั้นตอน การสอบสัมภาษณ์ ดังจ้อกล่าวลากรรมการ
สอบสัมภาษณ์ทุกคนก่อนจากมา

ทันทีที่ก้าวออกจากห้องสอบ เขารู้สึกว่าสายตาของทุกคนมารวมอยู่ที่ตัวเขาหมด เมื่อครูต้อนเข้าห้องสอบ ถ้าบอกว่าระดับความสนใจต่อผู้ที่สอบได้คะแนนข้อเขียนอันดับหนึ่งเปรียบดังหลอดไฟขนาดสามสิบวัตต์แล้วละก็ ตอนนี้นักกึ่งหนึ่งร้อยวัตต์เป็นอย่างต่ำ

เขาแปลกใจนิดหน่อย คิดในใจว่าคนอื่นไม่มีทางรู้เรื่องที่เขากับนักพรตหลั่มเรื่องโต้เถียงกันข้างในหรอกมัง

รอนจนได้พบปาซาง อีกฝ่ายก็ถามว่า “ทำไมนายเข้าไปนานจัง คุยอะไรกันไปบ้าง”

ดังจ้อถามด้วยความสงสัย “นานมากเลยหรอ”

เขาอยู่ในนั้น ตอบคำถามทีละข้อ ไม่รู้สึกถึงเวลาที่ผ่านไปเลย

ปาซางบอก “แหงละ คนอื่นๆ สิบห้านาที แต่นายปาเข้าไปเกือบสี่สิบนาทีแล้ว เพราะคะแนนสอบข้อเขียนสูงเกินไป กรรมการสอบสัมภาษณ์เลยผลัดกันชมนายทีละคนหรือไง”

ดังจ้อยิ้มเจื่อน “นายให้เกียรติฉันเกินไป ทดสอบฉันทีละคนสิไม่ว่าแถมฉันยังเถียงกับกรรมการสอบสัมภาษณ์คนหนึ่งโน้นด้วย เกือบได้ทะเลาะกันแล้ว”

ปากของปาซางเกือบกลายเป็นรูปตัวโออยู่รอบร่อ “นายทะเลาะกับกรรมการสอบสัมภาษณ์อะนะ”

กู่เหม่ยเหรินตกตะลึงด้วยความคาดไม่ถึงเช่นกัน เป็นเรื่องยากสำหรับเธอที่จะจินตนาการภาพตงจื้อไปหุ้มเกี่ยวกับใครหน้าดำหน้าแดง

ตงจื้อแบมือ “เอาเป็นว่า ผลสอบรอบนี้อาจจะต่างจากรอบที่แล้ว ลีบลับเลยละ ฉันเตรียมใจไว้แล้ว ปีหน้าค่อยมาสอบใหม่”

ปาซางตบแขนเขา ไม่รู้เหมือนกันว่าจะพูดอะไรดี แต่ตงจื้อกลับเป็นฝ่ายปลอบใจพวกเขา “ไม่ต้องห่วง คำถามไม่ยาก ตั้งใจตอบให้ดีกว่าพอแล้ว”

ครู่เดียวก็ถึงคิวปาซางที่ต้องเข้าไป ตงจื้อไม่ได้รับกลับ รอจนกู่เหม่ยเหรินกับปาซางสอบเสร็จค่อยออกไปพร้อมกับพวกเขา

กู่เหม่ยเหรินมีญาติอยู่ที่ปักกิ่งจึงอาศัยอยู่ที่บ้านญาติชั่วคราว นอกจากนั้นเวลาเธอว่างๆ ไม่มีอะไรทำ ยังแวะไปนั่งสังเกตการณ์ในชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัยแถวนั้นเป็นประจำด้วย ในความเป็นจริงแล้วสาวน้อยคนนี้เป็นคนสุภาพถ่อมตน ถ้าเธอไม่บอกก็คงไม่มีใครมองออกว่าเธอเป็นผู้บำเพ็ญเพียร

ที่บ้านปาซางมีพระนิคหน้อยเขาจึงเตรียมตัวกลับไปปายวันนั้นเลย ตั้งใจว่าพอได้รับผลแจ้งการฝึกอบรมแล้วค่อยมาใหม่

ทั้งสามพบกันโดยบังเอิญแถมยังรู้สึกเหมือนสนิทสนมกันมานาน นับว่าเป็นพรหมลิขิต ตงจื้อเลี้ยงข้าวพวกเขาแล้วต่างคนต่างค่อยแยกย้ายกันไป

ส่งปาซางกับกู่เหม่ยเหรินแล้ว ตงจื้อก็กลับมาที่หอพักบนตึก

ภาพเหตุการณ์ขณะสอบสัมภาษณ์ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า จู่ๆ เขาก็รู้สึก ว่าตัวเองยังอ่อนแอเกินไป การยืนกรานในความคิดของตนไม่ใช่เรื่องผิด แต่ต้องดูกาลเทศะด้วย ถึงแม้ว่าหลังจากนั้นผู้อาวุโสคงจะทำให้เรื่องลงเอยด้วยดี แต่ตอนแรกหากดูจากแนวโน้มของหลี่รู่ยแล้ว ถ้าเขาตอบคำถามด้วยความสุขุมเยือกเย็น คำพูดและการกระทำสอดคล้องกับมารยาทแล้ว จะได้เปรียบกว่านี้อีกหน่อยหรือเปล่า

บนโลกนี้ไม่มียารักษาโรคเสียตาย ความจริงหลายๆ เรื่องถึงแม้จะรู้
บทสรุปสุดท้ายอยู่แล้ว แต่ต่อให้เผชิญเหตุการณ์เดิมซ้ำสองก็ยังคงจะทำ
แบบนั้นอยู่ดี

เพียงแต่ตั้งใจคิดว่าตัวเองควรเริ่มคำนึงถึงเรื่องการหาบ้านได้แล้ว
ถึงจะบอกว่าเขามีเงินเก็บเยอะ ไม่ต้องกังวลเรื่องกินอยู่ในระยะเวลาสั้นๆ
 แต่ถ้าถกรอบสอบบัมภษณัซึ้นมาจริง ๆ คงรู้สึกไม่ดีแน่ถ้าจะอาศัยอยู่ที่นั่นต่อ
ไม่ยอมไป บางทีเขาอาจจะเข้าบ้านลักหลังในปึกกิ่งอยู่ไปก่อน เวลาว่างๆ
ก็รับงานวาดภาพอิสระ ทบทวนบทเรียนไปด้วย เตรียมพร้อมสำหรับการ
กลับมาในปีหน้า

ตงจื้อฟูบหน้าลงกับเตียงพลางใช้ความคิด

แม้จะวางแผนรับมือกับสถานการณ์ขึ้นแล้วร้ายที่สุดไว้เรียบร้อยแล้ว
แต่ก็ยังหลีกเลี่ยงความกลัดกลุ้มไม่ได้อยู่ดี

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เขากอดหมอนนุ่มพลางเดินอืดอาดไปเปิด
ประตู คิดในใจว่าเหอวี้กับคั่นเฉาเชิงไปทำงานข้างนอกกันหมด ยังจะมี
ใครมาหาเขาได้อีก หรือจะเป็นจงวี้วี้

เปิดประตูออกไป แหกผู้มาเยือนซึ่งอยู่นอกเหนือการคาดเดาทำให้
เขานิ่งอึ้ง

“ระ...รองอธิบดีหลง”

หลงเซินยืนอยู่ที่ประตู “ทำอะไรอยู่”

ได้พบเทพบุตรมาเยี่ยมเยือนโดยไม่ทันตั้งตัว เลยยังปรับสภาพ
จิตใจไม่ทัน ตงจื้อตอบสนองค่อนข้างช้า ผ่านไปอีตี่ใจกว่าจะรู้ตัว “ไปกินข้าว
กับพวกปาซางเพิ่งกลับมาเนะครับ คุณกินข้าวหรือยัง”

หลงเซินไม่ได้ตอบคำถามนี้ ยื่นมือส่งการ์ดใบหนึ่งให้เขา “รับไว้
คีย์การ์ดชั้นดาดฟ้า ต่อไปขึ้นไปฝึกจะได้ไม่ต้องหาคนไปเป็นเพื่อนนายอีก”

ตงจื้อรับมา ก่อนถามอย่างสงสัย “แต่ว่าผมสอบสัมภาษณ์...”

หลงเซิน “ถ้าสอบไม่ติด นายก็จะไม่ฝึกแล้ว?”

ตงจื้อตอบโดยไม่ต้องคิด “ไม่ใช้อยู่แล้วครับ!”

หลงเซินพยักหน้าให้กับคำตอบที่ไร้ความลังเลของเขา “คีย์การ์ด

เป็นแบบชั่วคราว สอบไม่ติดค่อยเอามาคืนฉันก็ได้”

ในใจตงจื๊อหวังว่าตัวเองจะบังเอิญพลุด คิดว่าคะแนนสอบข้อเขียนของเขาสูงถึงขนาดนั้น อีกทั้งยังเคยออกไปปฏิบัติภารกิจกับเหอวี่มาแล้ว สองสามหน บางทีหลงเฉินอาจจะยอมใช้เส้นสายให้เขา ทว่าตอนนี้มาได้ยินอีกฝ่ายพูดแบบนี้ก็อดรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออกไม่ได้

แต่มีก็การดักก็ยิ่งดีกว่าไม่มี ผู้เข้าสอบคนอื่นๆ ใช่ว่าจะได้รับสิทธิพิเศษนี้

“ขอบคุณครับรองอธิบดีหลง ผมจะขึ้นไปทุกวัน คุณจะเข้ามานั่งข้างในก่อนไหมครับ”

หลงเฉินบอก “ไม่ละ นายพักผ่อนเถอะ”

เขาหมุนตัวจะผละไป ตงจื๊อถามออกไปโดยไม่รู้ตัว “รองอธิบดีหลงหยกน้ำค้างยังไม่ตายใช่ไหมครับ”

หลงเฉินบอก “ยังอยู่ นายจะเข้ามาดูไหม”

ตงจื๊ออยากตามเข้าไปมาก ต่อให้เป็นการคุ้ยเล่นไร้สาระก็ยังถือเป็นความคืบหน้าก้าวใหญ่ แต่เมื่อเห็นแววอ่อนเพลียจางๆ ที่หว่างคิ้วอีกฝ่ายแล้ว เขาก็ขจัดความคิดทิ้งไป

“ไม่ละครับ คุณพักผ่อนเถอะ มีอะไรก็เรียกผมได้เลย”

หลงเฉินพยักหน้าก่อนกลับเข้าไปในห้องพัก

หลงเฉินไม่ได้กลับมาที่บ่อนัก ล่าสุดคือเมื่อสามวันก่อน ห้องนอนเจียบเหงาเช่นเคย เขาไม่เก็บมาใส่ใจ ขณะกำลังจะล้างหน้าแปรงฟันเพื่อพักผ่อน จังหวะที่เขาเดินผ่านห้องรับแขกไปนั้น จู่ๆ ก็ชะงักและเลี้ยวไปอีกทาง

ไม้อวนน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะกระถางนั้นเหี่ยวเฉา ปราศจากความสดใสแจ่มเช่นตอนเพิ่งมา ใบอวนอิมเริ่มออกสีเหลือง ร่วงหล่นที่ละใบ บ่งบอกว่าชีวิตของมันกำลังจะล่องลอยไปในไม่ช้า

เดิมทีหลงเฉินอยากจะรดน้ำให้มันสักหน่อย แต่นึกขึ้นได้ว่าตงจื๊อเคยบอกวาพืชชนิดนี้ไม่ชอบน้ำ หัวคิ้วจึงอดขมวดเข้าหากันไม่ได้

รองอธิบดีหลงผู้เก่งกาจไปเสียทุกอย่างกำลังมองต้นไม้จิวตรงหน้า

เสมือนกำลังมองปิตาอมนุษย์ จมดิ่งสู่ภาวะนิ่งงันไปชั่วขณะ

จิตใจต่อมาเขาก็เปิดโทรศัพท์ กรอกข้อความว่า ‘หยกน้ำค้างกำลังจะตาย ทำยังไงดี’ ลงไปในนั้น

คำตอบมีมากมายร้อยแปดพันเก้า ดูๆ ไปแล้วที่พอจะน่าเชื่อถือได้คือ รากมันอาจจะอืดอัด ลองเปลี่ยนกระถางกันลึกกว่าเดิมให้มัน แล้วเปลี่ยนเป็นดินใหม่ๆ ใหม่ดู

อย่างไรเสียมันก็คือชีวิตหนึ่ง หลงเขินที่ตอนแรกคิดจะไปทางห้องน้ำกลับต้องหยิบกระถางต้นไม้เดินออกไปข้างนอกเพื่อไปร้านดอกไม้ หากคนช่วยชีวิตมันอย่างไม่มีทางเลือก

ก่อนออกจากห้อง ในหัวเขามีเพียงความคิดเดียวเท่านั้น

ยุ่งยากชะมัด ครั้งต่อไปอย่ารับของขวัญอะไรเลยจะดีกว่า

ตงจื้อไม่รู้ว่่าพืชต้นเล็ก ๆ หนึ่งกระถางที่ตนให้ไปจะทำให้อีกฝ่ายปวดหัวเช่นนั้น เขาเพิ่งเปิดคอมพิวเตอร์ก็ได้รับสายจากกู่เหมยเหริน

กู่เหมยเหรินบอกว่ารุ่นพวกเขามีผู้เข้าสอบคนหนึ่งชื่อหลี่อิง อยากจะเลี้ยงข้าวทุกคนเพื่อทำความรู้จักกัน เพราะก่อนหน้านี้มันัวแต่ยุ่งกับการเตรียมสอบ หลายๆ คนจึงยังไม่รู้จักกัน

อีกฝ่ายมีเพียงเบอร์ติดต่อของกู่เหมยเหริน ไม่มีเบอร์ของตงจื้อ จึงให้กู่เหมยเหรินเรียกตงจื้อไปด้วย กู่เหมยเหรินไม่ค่อยชอบกิจกรรมรวมตัวสังสรรค์ทำนองนี้ แต่ถ้าตงจื้อไป มีคนรู้จักไปเป็นเพื่อน หล่อนก็จะไปด้วย

ตงจื้อได้ยินคำสั่งเลขของหล่อนจึงตอบตกลง

ในแต่ละกลุ่มมักจะมีเพื่อนคนหนึ่งที่อยู่หน้าจัดงานรวมตัวเสมอ ซึ่งเป็นเรื่องปกติมาก ยังไงต่อจากนี้ไปก็มีความเป็นไปได้ว่าทุกคนอาจกลายมาเป็นเพื่อนร่วมงานกัน ต่อให้ปีนี้จะมึ่บางคนตรอบและอาจไม่ได้กลับมาสอบใหม่ในปีหน้า แต่คนเราเมื่อมาบรรจบพบเจอกันแล้วย่อมมีโอกาสให้พึ่งพากันเสมอ มีเพื่อนเพิ่มขึ้นหนึ่งคนก็เท่ากับมีเส้นสายเพิ่มขึ้นหนึ่งทาง

เวลานัดกินข้าวคือช่วงพลบค่ำ ตงจื้อวาดการ์ตูนอยู่พักหนึ่ง ตาเหลือบเห็นว่าได้เวลาแล้วจึงออกจากห้อง มุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่นัดหมาย

กับกู๋เหม่ยเหรินไว้

ครั้งนี้กู๋เหม่ยเหรินเปลี่ยนมาสวมเสื้อยืดคอกกลมกับกางเกงยีน
ดูเฟิ่นๆ ยิ่งเหมือนเด็กนักเรียนเข้าไปใหญ่

เขาเห็นตัวคนแต่ไกลจึงรีบวิ่งเหยาะๆ เข้าไปหา “ขอโทษที่ ฉัน
มาสาย”

กู๋เหม่ยเหรินยิ้มบาง “ไม่เป็นไร ฉันมาเร็วเอง”

สถานที่กินข้าวคือร้านอาหารที่อยู่ข้างๆ ทั้งสองเดินผ่านถนนย่าน
การค้า มุ่งหน้าไปยังจุดหมาย ตงจื้อแซวว่า “เสียดายที่ป้าซางออกเดินทาง
ไปแล้ว ไม่อย่างนั้นคงได้มากินข้าวฟรีหนึ่งมื้อ”

กู๋เหม่ยเหรินบอก “ฉันไม่สนิทกับพวกเขาเหมือนกัน ไปถึงยังงี้ก็
หารกันเถอะ จะได้ไม่อึดอัด”

ตงจื้อคิดพักหนึ่งก่อนบอก “ฝ่ายนั้นบอกแล้วว่าเจี้ยนข้าว หารกัน
คงไม่ได้ เดียวพวกเราซื้อต้มยำพื้นเมืองหน้าร้านเข้าไปแบ่งทุกคนแล้วกัน”

กู๋เหม่ยเหรินเห็นด้วยอย่างยิ่ง “แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน”

หล่อนไม่ยอมเอาเปรียบผู้อื่น ซ้ำยังไม่แสวงวามเป็นผู้ดี เลือก
ปฏิบัติต่อคนใกล้ชิดและคนไม่สนิทต่างกัน เพื่อนแบบนี้คบด้วยแล้ว
สบายใจมาก

ตงจื้อถาม “หลิ่งอิงเป็นคนที่น่าเกรง คำนึงนอกจากพวกเรามาแล้ว
ยังมีใครอีกบ้าง”

กู๋เหม่ยเหรินเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ “พ่อเขาชื่อหลี่รุ่ย รู่ลี้จะเป็นหนึ่ง
ในกรรมการสอบสัมภาษณ์พวกเราครั้งนี้แหละ นายรู่จี้กใหม่”

ตงจื้อ “...”

ไม่ได้รู้จักเลยๆ แต่เพิ่งโดนตำมายกหนึ่งด้วย

ตอนเช้าทำให้คนพ่อแม่พอใจ ตอนค่ำลูกชายนั้นดอออกมากินข้าว ถาม
หน่อยว่าต้องรู้ลี้กยังงี้ดี

จู่ๆ เขาก็เกิดความคิดชั่ววูบ อยากหันหัวกลับขึ้นมา

ตงจื้อฝืนยิ้ม “รู้จี้กจริงๆ นั้นแหละ”

เขาเล่าเหตุการณ์ตอนสอบสัมภาษณ์ให้ฟังคร่าวๆ กู๋เหม่ยเหริน

ตกตะลึงตาค้างไปด้วย “ถ้าฉันพวกเราไม่ไปดีไหม”

ที่หล่อนพูดคือ ‘พวกเรา’ ไม่ใช่ ‘ฉัน’ ตงจื้อซาบซึ่งใจ “ไม่ต้อง
หรอก นัดกันไว้แล้ว อย่ากลับคำเลย”

ทั้งสองเดินเข้าไปในร้าน บอกชื่อหลี่อิ่ง จากนั้นพนักงานก็นำทาง
ไปที่ห้องส่วนตัวซึ่งจองไว้เรียบร้อยแล้ว

ภายในห้องมีคนนั่งอยู่แล้วเจ็ดแปดคน ทั้งบุรุษและสตรี หนึ่งในนั้น
มีหลิวชิงบัวที่ตงจื้อรู้จักอยู่ด้วย

เมื่อเห็นพวกเขาเข้ามา ชายคนหนึ่งก็กล่าวขึ้นอย่างยิ้มแย้ม
“พวกนายมาช้าสุดเลย เตี้ยจะต้องโดนกินเหล้าทำโทษนะ”

ว่าพลางลุกขึ้น ยืนมือมาทางตงจื้อ “ฉันชื่อหลี่อิ่ง นายคงเป็น
ตงจื้อสินะ ที่หนึ่งของการสอบข้อเขียน ได้ยินชื่อมานานแล้ว ช่วยชี้แนะ
ด้วย”

เขาแสดงความใจกว้าง ดูเหมือนไม่รู้เรื่องระหว่างตงจื้อกับบิดา
ของตน ตงจื้อจับมืออีกฝ่าย บอกด้วยรอยยิ้ม “ยินดีที่ได้รู้จัก อย่าพูด
เรื่องสอบข้อเขียนได้ที่หนึ่งเลย แค่ว่าโชคดีที่มีเวลาท่องหนังสือหลายวัน
เท่านั้น”

หลี่อิ่งหลุดหัวเราะ “ก็ได้อจจริง ๆ วันนี้คนยังไม่ครบเท่าไร มีบางคน
ที่มาไม่ได้ มีแค่พวกเราไม่กี่คนนี่แหละ แต่ทุกคนสอบด้วยกัน เดิมที
ก็มิวสนาต่อกันอยู่แล้ว ไม่ต้องสนว่าต่อจากนี้ไปจะได้เป็นเพื่อนร่วมงาน
หรือเปล่า หวังว่าต่อไปอย่าขาดการติดต่อกันก็พอ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคน
ในวันนี้ให้เกียรติฉัน ตกลงกันแล้วนะว่ามือนี่ฉันเลี้ยงเอง เตี้ยวยอย่าได้
แย่งกันขอบิลเชียว ฉันมือสั้น แย่งพวกนายไม่ทันหรอก!”

เป็นประโยคที่กล่าวได้อย่างตลกขบขัน ทุกคนหัวเราะ บรรยาการ
ครื้นเครงขึ้นมาก

แม้จะมีโอกาสพบหน้ากันมาแล้วสองสามหน แต่ก็ยังเป็นคน
แปลกหน้าต่อกันอยู่ จากการแนะนำตัว ในที่สุดตงจื้อก็จับคู่ไปหน้าและชื่อ
ของทุกคนที่อยู่ตรงหน้าได้ทั้งหมด

เพิ่งสอบเสร็จกันมา แน่แน่นอนว่าหัวข้อสนทนาย่อมวนเวียนอยู่กับ

เรื่องสอบ การสอบข้อเขียนเป็นการตอบคำถามชุดเดียวกัน ที่ค่อนข้าง น่าสนใจและเป็นจุดที่ถูกวางยา ก็คือการสอบสัมภาษณ์ ทุกคนทยอยเล่า ประสบการณ์อันน่าอนาถของตัวเอง

มีคนเล่าว่าตัวเองโดนถามว่า หากในอนาคตตอนไปเข้าร่วมการ แลกเปลี่ยนระดับโลกแล้วเจอผู้บำเพ็ญเพียรที่แสดงความเป็นมิตร ต่อประเทศจีน ควรจะตอบสนองอย่างไร มีคนบอกว่าตัวเองเป็นผู้สืบทอด วิญญาณ แต่กลับโดนขอให้บรรยายความแตกต่างระหว่างไสยศาสตร์ ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับวิชาภูของแถบเอเชียอย่างละเอียด ตอนนั้นถึงกับทำหน้า ถึงขั้นอยากกลาตายเลยด้วยซ้ำ

ได้ยินคำบ่นอย่างหน้าไม่อายของทุกคนแล้ว ตงจื้อรู้สึกทึ่งใจ ใต้รับการปลอบประโลมครั้งใหญ่ การเศร้าเสียใจคนเดียวมีผู้มาเศร้าเสียใจ ไปพร้อมกับทุกคนจริง ๆ ผู้เข้าสอบทั่วโลกคงเป็นเหมือนกันหมด

เมื่อดื่มเหล้าไปไม่ต่ำกว่าคนละสามแก้ว ต่างคนต่างก็สนิทสนมกัน ยิ่งขึ้น ภูเหมยเหรินไม่ได้เฝ้าชมเหมือนช่วงเริ่มต้นแล้ว พุดคุยถูกคอ กับเด็กสาวรูปร่างหน้าตาสวยหวานข้าง ๆ

ส่วนตงจื้อคุยกับชายวัยรุ่นที่บอกว่าตัวเองเป็นผู้สืบทอดวิญญาณเมื่อครู่นี้ อีกฝ่ายชื่อเจิงหยวน น่าจะด้วยเหตุผลทางด้านอาชีพ บุคลิกลักษณะ ของเจ้าตัวจึงค่อนข้างทางหม่นหมอง แต่พอสนิทกันแล้วเป็นคนช่างเจรจาทีเดียว

ตงจื้อได้รู้จากปากอีกฝ่ายว่าจริง ๆ แล้วผู้สืบทอดวิญญาณเป็นแค่ชื่อเรียก ที่ค่อนข้างสวยหู ปกติชาวบ้านจะเรียกว่าแม่หมอบ่อหมอบ จัดเป็น ‘ลัทธิ นอกรีต’ ในสายตาของสำนักธรรมมีชื่อ ถึงแม้พวกหลัอื่นและหลิวชิงปัว จะไม่ได้แสดงท่าทีดูถูกเจิงหยวน แต่เจิงหยวนก็ยังรู้สึกอึดอัดอยู่ดี ทว่าเขากลับพุดคุยกับตงจื้อได้อย่างถูกคอ

ขณะที่กำลังคุยกันนั้น ตงจื้อได้ยินหลัอื่นอุทานเสียงสูง “คนอยู่ที่นี่ เยอะแยะ สู้พุดออกมาให้ทุกคนช่วยกันออกความเห็นดีกว่า”

ทุกคนต่างหยุดเรื่องที่สนทนา หันมองไปตามเสียง

ประโยคดังกล่าวของหลัอื่นเป็นการเอ่ยกับเด็กสาวหน้าตาสวยหวาน

คนนั้น

ชื่อของเรามีความแปลกเฉพาะตัว ฉือปั้นเซี่ย ปั้นเซี่ยเป็นชื่อยาจินชานานหนึ่ง หลายคนจึงจำได้ทันที

กู่เหม่ยเหรินนั่งอยู่ข้างๆ ฉือปั้นเซี่ย เอ่ยขึ้นเช่นนั้นว่า “นั่นสิ คนมากพลังมาก บางทีอาจจะหาทางออกได้”

ฉือปั้นเซี่ยรู้สึกเกรงใจเล็กน้อย จำต้องบอกกับทุกคนว่า “จริงๆ เพื่อนคนหนึ่งของฉัน เธอทำงานอยู่ในวงการบันเทิง ช่วงนี้เจอเรื่องแปลกๆ บางอย่าง กินนอนไม่ได้ เคยเชิญผู้มีฝีมือไปดูแล้วแต่ก็ไม่มีผลอะไรเลย ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น เลยต้องมาขอความเห็นจากทุกคน”

หลิวชิงปัวถาม “เรื่องแปลกยังงี้”

ฉือปั้นเซี่ยบอก “เธอมักฝันร้ายเป็นประจำ นอนกินนอนไม่ค่อยหลับ ปกติต่อให้เป็นตอนกลางวันแสดๆ อยู่ในบ้านคนเดียว เธอยังรู้สึกเหมือนมีคนตามเธอ อีกอย่างช่วงนี้มักเกิดเรื่องกับผู้ช่วยของเธอด้วย ไม่ตกจากบันไดก็เกือบโดนรถชนตายตอนข้ามถนน ในเวลาหนึ่งเดือนสั้นๆ เปลี่ยนผู้ช่วยไปแล้วสองคน”

หลิวชิงปัวกล่าวอย่างครุ่นคิด “เท่าที่ฟังมา ดูเหมือนจะโดนของสกปรกตามวังควาน เคยลองให้คนไปสะเดาะเคราะห์หรือยัง”

ฉือปั้นเซี่ยเอ่ย “ลองมาหมดแล้ว เธอยกห้องหนึ่งมาทำเป็นห้องพระในบ้านโดยเฉพาะ อัญเชิญพระโพธิสัตว์มาเลยด้วย แต่แค่เธอออกจากห้องพระก็จะรู้สึกไม่สบายตัวทันที เชิญของปลุกเสกเบิกเนตรมาใส่ไว้กับตัวก็ไม่ช่วยอะไร”

ได้ยินคำบอกเล่าของหล่อนแล้ว ทุกคนต่างมองหน้าสบตากัน

ถ้าอีกฝ่ายโดนสิ่งใดตามวังควานจริงๆ งั้นก็ผิดปกติไปแล้ว!

ฉือปั้นเซี่ยกล่าว “ฉันไม่ถนัดด้านการสะเดาะเคราะห์ แต่มั่นใจว่าเธอไม่ได้โดนคุณไสย สติสัมปชัญญะก็ปกติดี”

เมื่อครู่ตอนที่แนะนำตัว หล่อนบอกว่าตัวเองมาจากตระกูลฉือแห่งไหหลำ ตงจื้อยังรู้สึกสนใจอยู่บ้าง พอได้ฟังตอนนี้ก็รู้ทันที ที่ตระกูลฉือแห่งไหหลำ คาดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับวิชาไสยศาสตร์

วิชาไสยศาสตร์แพร่หลายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เล่ากันว่าได้รับการสืบทอดมาจากสำนักเดียวกันกับวิชาภูของแถบเหมียวเจียงไม่สามารถตรวจสอบแหล่งกำเนิดได้

ตามตำนานพื้นบ้าน ประมาณยุคราชวงศ์ถัง พระถังซัมจั๋งกลับจากการอัญเชิญพระไตรปิฎกจากอินเดีย ระหว่างทางได้ผ่านแม่น้ำทางเทียนและไม่ทันระวังทำพระไตรปิฎกตกลงไปกลางแม่น้ำ โชคดีที่ชื่อนเอาส่วนใหญ่ขึ้นจากน้ำมาได้ ในบรรดาส่วนที่สูญหายไปก็คือ ‘คำพยากรณ์’ ในพุทธศาสนานิกายทิณยาน คำพยากรณ์คือวิชาสาปแช่ง หรือก็คือต้นกำเนิดของวิชาไสยศาสตร์นั่นเอง

นอกจากนี้ยังมีอีกตำนานหนึ่งเล่าว่า วิชาไสยศาสตร์มีต้นกำเนิดมาจากวิชาเต๋าของเหมาซาน สรุปลก็คือวิชาไสยศาสตร์แพร่หลายอย่างมากในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คนธรรมดาจำนวนมากจำต้องเคารพบนอบเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใช้คุณไสย เพราะเกรงว่าจะทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ แม้แต่การตายก็คลุมเครือไม่ชัดเจน

สมัยหมิง-ชิง ในเขตฮกเกี้ยน กวางตุ้ง ไหหล่า มีคนจำนวนมากที่ลงไปค้าขายทางทะเลได้และได้ทำความรู้จักกับวิชาสาปแช่งอันลึกลับแบบเดียวกันนี้ในต่างแดน ในบรรดาคนพวกนั้นมีผู้ที่ศึกษาวิชาไสยศาสตร์กับอาจารย์ทำคุณไสยในต่างแดน ต่อมาก็กลับมาเปิดสำนักสอนวิชาในประเทศ ที่มีชื่อเสียงที่สุดในบรรดาคนเหล่านั้นก็คือตระกูลฉือแห่งไหหล่า

ว่ากันว่าขณะที่พ่อค้าบางคนทำการค้าอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ไปล่วงเกินคู่แข่งเข้า อีกฝ่ายได้เชิญอาจารย์คุณไสยมาทำของใส่ ต่างก็มาขอความช่วยเหลือจากตระกูลฉือกันทั้งนั้น เน้นนานผ่านไป ตระกูลฉือจึงมีชื่อเสียงเลื่องลือ

แต่ว่าเรื่องพวกนี้ตังจื้อเฟิงมารู้ทั้งหมดหลังจากได้ยินกู่เหมย์เหรินเล่าให้ฟังในภายหลังทั้งสิ้น

ในเวลานี้ ทันทีที่ฉือป๋ันเซี่ยพูดออกไป ทุกคนต่างก็กระตือรือร้นอยากรู้ อยากลองขึ้นมา

พูดตามตรง ทุกคนในนี้ล้วนแต่เป็นวัยรุ่น ถ้าไม่เพิ่งออกจากบ้าน

มาหาประสบการณ์ก็มีวิธีมีเรื่องรอรอบตัวมาตั้งแต่เด็ก ได้มาเจอรูปแบบนี้ย่อมมีใจอยากคิดหาคำตอบหรือแสดงความสามารถของตนออกมาให้เต็มที่ เป็นธรรมดา

ฉือปิ่นเซียเห็นดังนั้นจึงบอกว่า “เพื่อนฉันคนนั้นเสนอเงินรางวัลความหาคนมีฝีมือไปทั่ว ถ้าเกิดทุกคนว่าง ลองไปดูกับฉันหน่อยเป็นไง”
หลี่อิ่งพยักหน้า “ฉันฉันไปกับเธอแล้วกัน”

เขากวาดตามองทุกคนก่อนเอ่ยยิ้มๆ “ต่อให้พวกเราสัมผัสภาณผ่านหลังจากนี้ก็ยังมีการสอบบอรมอีก ได้ยินว่าภาคปฏิบัติจริงมีความยากระดับหนึ่งเลย ตอนนี้มีโอกาสที่ไม่ได้หาได้ง่ายๆ ถือเสียว่าเป็นการฝึกฝนแลกเปลี่ยนความรู้ก็แล้วกันนะ”

คนที่ตอนแรกยังไม่ได้ตัดสินใจ ได้ยินเขาพูดแบบนี้จึงตัดสินใจว่าจะไปด้วยกันทั้งหมดนี้

ฉือปิ่นเซียเอ่ยยิ้มๆ “ฉันฉันต้องขอบคุณทุกคนแทนเพื่อนด้วย ไม่ต้องห่วงนะ เธอจะไม่ปล่อยให้ทุกคนไปเสียเที่ยวแน่นอน”

กินอาหารกันเกือบเสร็จแล้ว ไหนๆ ก็ไหนๆ แทนที่จะนั่งพูดคุยไร้สาระกันอยู่ที่นี่ สู้ลงมือตอนนี้เลยดีกว่า

ทุกคนไม่เรียกรถก็ขับรถไปกันเอง ฉือปิ่นเซียบอกที่อยู่ให้ ไม่นานทุกคนก็ไปเจอกันที่โรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่ง

ฉือปิ่นเซียอธิบาย “ช่วงนี้เพื่อนฉันไม่กล้ากลับไปอยู่บ้านเลยมาอยู่ที่โรงแรมก่อน มาเจอกันที่นี่ก็สะดวกกว่าด้วย ฉันขอโทรศัพท์ก่อน ให้เธอลงมารับพวกเรา”

หล่อนต่อสายไปไม่นานก็มีหญิงวัยรุ่นคนหนึ่งลงมา ทำทางรีบเร่งดูๆ ไปแล้วไม่เหมือนคนที่กำลังประสบปัญหา

ทันทีที่อีกฝ่ายเอ่ยปาก ทุกคนถึงรู้ว่าเธอคือผู้ช่วยของนักแสดงคนนั้น ซึ่งเป็นเพื่อนกับฉือปิ่นเซีย

ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นแต่กลับวางมาดเสียใหญ่โต ไม่ยอมโผล่มาแม้แต่หน้า ช้ายังบอกให้ทุกคนขึ้นไปหา จึงมีบางคนออกอาการไม่พอใจทันที

เมื่อมาถึงห้องชุดเพรสซิเดนเซียลสวีทชั้นบนสุด และอีกฝ่ายออกมาเปิดประตูด้วยตัวเอง พวกเขาถึงได้รู้ว่าเหตุใดหล่อนจึงทำตัวลึกลับเช่นนี้

เพราะเพื่อนของฉือปิ่นเซียคือฮุยอี้กวง

ฮุยอี้กวงเข้าวงการมาได้สองสามปีแล้ว ซีรีส์ที่เธอร่วมแสดงมีตั้งแต่บทตัวประกอบหญิงไปจนถึงบทนางเอก ชื่อเสียงไต่ระดับอย่างรวดเร็ว กลายเป็นดาราที่กำลังมีชื่ออยู่ในขณะนี้ มีแฟนคลับจำนวนมาก ขณะเดียวกันก็มีปาปารัซซีจำนวนมากไม่น้อยที่คอยจับตาดูทุกพฤติกรรมวจาของเธอ หากมีคนรู้ว่าช่วงนี้เธอถูกล่ลือชั่วร้ายตามติด คงเกิดเป็นข่าวซุบซิบทั่วบ้านทั่วเมืองทันที และภาพยนตร์ ซีรีส์ หรือโฆษณาที่จะเรียกตัวเธอไปถ่ายทำต้องลดจำนวนลงขนานใหญ่แน่นอน

ฮุยอี้กวงนอกจากยังสวยจับใจเหมือนเดิม เพียงแต่ได้ตามีรอยคล้ำเล็กน้อย บ่งบอกว่านอนหลับไม่เพียงพอ เป็นอาการของผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน

หล่อนคิดไม่ถึงว่าฉือปิ่นเซียจะพาคนมาหามากมายขนาดนี้ เห็นได้ชัดว่าหล่อนนั่งอิงไปครู่หนึ่งตอนเปิดประตู

ฉือปิ่นเซียบอก “อี้กวง พวกเขาทุกคนเป็นเพื่อนฉันเอง ต่างคนต่างก็มีความกดดันคนละด้าน ฉันมองไม่ออกว่าปัญหาที่เธอเจอคืออะไรเลยเชิญพวกเขามาด้วย ระดมสมองกันหลายคน ช่วยกันขบคิด บางทีอาจจะเจอคำตอบก็ได้”

ฮุยอี้กวงรู้ว่าฉือปิ่นเซียทำงานอะไร ย่อมเข้าใจว่าหล่อนหมายถึงอะไร ได้ยินดังนั้นก็เผยรอยยิ้มอ่อนโยนตื่นตันทันที “ขอบใจเธอมากนะ ปิ่นเซีย ขอบคุณทุกคนค่ะ รีบเข้ามาสิ เชิญนั่งตามสบาย”

ห้องรับแขกในห้องชุดเพรสซิเดนเซียลสวีทกว้างขวางมาก ทุกคนแยกย้ายกันไปนั่ง ฮุยอี้กวงให้ผู้ช่วยนำเครื่องดื่มกับขนมเข้ามา ไม่มีขาดตกบกพร่อง

ฮุยอี้กวงเอ่ย “ขอโทษด้วยนะคะ เมื่อกี้ฉันไม่ได้ตั้งใจจะวางท่าไม่ยอมลงไปรับทุกคนด้วยตัวเอง ชีวิตส่วนตัวของฉันทุกนาทีที่อยู่ภายใต้การจับจ้องของเลนส์กล้องนักข่าวตลอดเวลา ถ้าเมื่อกี้ฉันลงไป พรุ่งนี้

พวกคุณคงได้ขึ้นไปอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์กับฉัน”

ฉือปิ่นเชี่ยแนะนำ “อี้กวงเป็นเพื่อนที่โรงเรียนของพี่สาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องฉัน แล้วก็เพื่อนและคนบ้านเดียวกับฉันด้วย คราวนี้ต้องรบกวนทุกคนแล้ว”

หลี่อึ้งบอกสู่ย้อกวง “ลองเล่าปัญหาของคุณมาก่อนเถอะ”

พูดถึงเรื่องนี้ สีหน้าของสู่ย้อกวงก็ฉายแววหมองคล้ำ

คำบอกเล่าของเธอใกล้เคียงกับที่ฉือปิ่นเชี่ยเล่ามาทั้งหมด ที่ต่างออกไปมีเพียงแค่ว่าเธอเล่าได้ละเอียดกว่าเท่านั้น

จากความทรงจำของสู่ย้อกวง เรื่องประหลาดเกิดขึ้นเมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อน ตอนกลางวันเธอมักได้ยินเสียงเหมือนมีคนกำลังพูดอยู่ข้างหู แต่เมื่อลองตั้งใจฟังให้ตกลับได้ยินไม่ชัด ตอนแรกเธอยังนึกว่าตัวเองถ่ายละครเหนื่อยเกินไปจึงหลอนไปเอง แต่หลังจากพักผ่อนสองสามวันก็แล้ว ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลก็แล้ว กลับไม่ดีขึ้นเลย พอวันวันเช้า แม้กระทั่งการนอนก็มักจะมีปัญหาอนไม่หลับบ่อยๆ รู้สึกตลอดเวลาว่ามีคนกำลังมองเธออยู่ข้างเตียง เพราะเหตุนี้เธอจึงสะดุ้งตื่นกลางดึกเป็นประจำ เมื่อกลางคืนนอนไม่หลับจึงส่งผลให้ไม่มีสมาธิทำงาน ครั้งที่แล้วเกือบกลิ้งตกจากบันไดในสถานที่ถ่ายทำ

สู่ย้อกวงถลกแขนเสื้อขึ้น ทุกคนมองเห็นรอยนิ้วมือห้านิ้วสีเขียวช้ำปรากฏขึ้นบนแขนขาวนวลของเธอ สะดุดตาเป็นอย่างมาก

“รายนี้อันเกิดขึ้นเมื่อสองวันก่อน ตอนที่ฉันพักอยู่ในโรงแรมข้างสถานที่ถ่ายทำ ตอนนั้นฉันเรียกผู้ช่วยให้มานอนห้องเดียวกับฉันด้วย แต่เธอไม่รู้สึกละเลย” ใบหน้าของสู่ย้อกวงเผยความหวาดกลัวชัดเจนถึงแม้ตอนนี้จะมีหลายคนอยู่ด้วย แต่ก็ควบคุมร่างกายให้หยุดสั่นทึ่มไม่ได้

“ที่พิลึกที่สุดคือภายในเดือนเดียวกัน ผู้ช่วยสองคนก่อนของฉันมักจะได้รับบาดเจ็บโดยไม่มีสาเหตุ มีอยู่คนหนึ่งเกือบโดนรถชน เลี้ยวหนทางที่อยู่ด้วยตอนนี้คือคนที่บริษัทเพิ่งส่งมาให้ฉันตอนถ่ายละครใหม่เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว”

หลี่อึ้งได้ยินดังนั้นก็นั่งมองไปที่ผู้ช่วยคนใหม่ “ถ้าฉันหลังจากที่คุณมา

คอยช่วยคุณสู่ยแล้ว ได้เจอเรื่องแปลกๆ บ้างไหม”

เสี่ยวหานส่ายหน้า บ่งบอกว่ายังไม่เคยเจอจนถึงบัดนี้

หลี่อิงถามสู่ยอีกงวต่อ “ถ้าจันตอนคุณอยู่ในโรงแรมห้องนี้ ได้เจอเรื่องแปลกๆ ไหม”

สู่ยอีกงวบอก “ซินของฉันทิ้งยังไม่เสร็จ แต่ฉันทนไม่ไหวแล้วจริงๆ ตอนกลางคืนไม่เป็นอันพักผ่อน ตอนกลางวันก็เทคแล้วเทคอีก ฉันทลาหยุดกับลูกค้ากับสองวัน มาถึงที่นี่เมื่อวาน จนถึงตอนนี้ยังนับว่าสงบดีนะ แต่นั่นไม่รู้ว่าคุณนี่ยังจะมาอีกไหม ฉันทกลัวมากจริงๆ พวกคุณช่วยฉันทหน่อยได้ไหมคะ”

ดวงตาของเธอเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำ ทำทางนำสงสารทำให้ทุกคนที่เห็นอดรันทนไม่ได้

หลี่อิงปลอบ “คุณใจเย็นก่อนนะ ขอพวกเราลองดูก่อน”

จือปิ่นเชี่ยบอกด้วยว่า “เธอวางใจเถอะ เพื่อนฉันทพวกนี้เก่งกันมาก ๆ”

สู่ยอีกงวพยักหน้าติดๆ กันด้วยความซาบซึ้ง “รบกวนพวกคุณด้วยถ้ามีความจำเป็นอะไรให้ช่วย บอกฉันทได้ตลอดเวลาเลยนะคะ”

ไม่นานทุกคนก็เริ่มเคลื่อนไหว

บางคนหยิบเข็มทิศออกมา บางคนสำรวจรอบๆ ห้องชุด ตงจื้อยังไม่ได้พกเข็มทิศติดตัวจนเป็นนิสัย จึงได้แต่มองความวุ่นวายอยู่ด้านหลังคนอื่น

เมื่อครู่ที่เขาได้ฟังคำพูดของสู่ยอีกงว เขาคิดว่ามีความเป็นไปได้สูงที่อีกฝ่ายจะโดนผีร้ายหรือสิ่งชั่วร้ายอะไรบางอย่างตามติดจริงๆ ตามหลักแล้วคนที่เชี่ยวชาญทางด้านนี้ที่สุตน่าจะเป็นเจิ้งหยวนซึ่งเป็นผู้สืบทอดวิชามากกว่า แต่อีกฝ่ายเดินวนรอบหนึ่งแล้วก็ส่ายหน้า บอกว่าภายในห้องชุดสะอาดดี ไม่เจออะไร

สู่ยอีกงวทำตามคำขอ เปิดกระเป๋าเดินทางของตนให้พวกเขาตรวจสอบ สุดท้ายไม่มีใครพบความผิดปกติ

จือปิ่นเชี่ยจึงบอกว่า “เธอบอกไม่ใช่เหรอว่าที่บ้านเธอก็มีปัญหา

ให้พวกเราลองไปดูที่บ้านเธอด้วยได้ไหม”

พูดถึงที่นั่นแล้ว สู้ยอ๊วกงก็อดแสดงสีหน้าหวาดหวั่นไม่ได้ “ได้อยู่แล้ว ให้ผู้ช่วยฉันพาพวกเธอไปแล้วกัน ฉันเคยเจอเรื่องแปลกๆ ในโรงแรมของสถานที่ถ่ายทำด้วย แต่ตอนนี้คืนห้องไปแล้ว ถ้าจะไปใหม่คงไม่สะดวก”

หลี่อึ้งพยักหน้า “ไม่ต้องไปโรงแรม ไปบ้านคุณนั่นแหละ”

ผู้ช่วยเสี่ยวหานพาพวกเขาลงไปที่ใต้ตึก รวมมือปั้นเซี่ยด้วยแล้วมีทั้งหมดสิบคน แยกย้ายกันนั่งรถสามคัน ตงจื้อ เจิงหยวน กับกู่เหม่ยเหรินนั่งคันเดียวกัน

เจิงหยวนกล่าวขณะอยู่บนรถ “ฉันไม่เห็นร่องรอยที่ลือว่ามีสปีริตตามติดบนตัวเธอเลย”

สปีริตที่เขาพูดถึงก็คือผี แต่เพื่อไม่ให้คนจับตาคใจกลัว จึงเปลี่ยนมาใช้คำศัพท์ที่ค่อนข้างกำกวมแทน

กู่เหม่ยเหรินบอก “ฉันก็ไม่เจออะไรเลยเหมือนกัน”

ตงจื้อบอกอย่างละเอียดใจ “พวกนายไม่เจออะไรเลย ฉันยิ่งกลัวใหญ่ แต่ฉันคิดว่ามีอยู่จุดหนึ่งที่น่าสงสัย”

ทั้งสองมองมาที่เขา ตงจื้อเหลือบมองคนขับแวบหนึ่ง “ไฉ่ล่งจากรถแล้วค่อยคุย”

ขณะที่พูด รถก็มาถึงที่หมายพอดี เป็นหมู่บ้านหฺรุษขนาดย่อมที่มีสภาพแวดล้อมสวยงามแห่งหนึ่ง

ในกรุงปักกิ่ง ช่วงถนนแบบนี้ บ้านแบบนี้ ราคาไม่ใช่ถูกๆ แน่ แต่จากฐานะของสู้ยอ๊วกงย่อมมีปัญญาซื้อ

ผู้ช่วยนำศิ่ย์การ์ดกับกุญแจมาด้วย แต่เนื่องจากไม่ใช่เจ้าของบ้าน จึงถูกขอให้ลงชื่อยืนยันตัวตนไว้ถึงจะได้รับอนุญาตให้เข้า เข้มงวดถึงขั้นนี้ยากที่จะจินตนาการว่าจะมีพวกโจรย่องเบาเข้ามาฉกฉวยโอกาสในช่วงเวลาสุลมุน

แต่บนโลกใบนี้ หลายๆ เรื่องไม่ใช่สิ่งที่จะอธิบายให้เข้าใจด้วยหลักการทั่วไปได้เสมอ

หนึ่งสัปดาห์ที่ไม่ได้ทำความสะอาด พอเปิดประตูเข้าไปจึงมีกลิ่นอับ
โชยปะทะหน้าทันที

ผู้ช่วยเปิดไฟก่อนพาทุกคนเข้าไป

บ้านมีขนาดใหญ่โต ตกแต่งสวยงามสไตล์เมดิเตอร์เรเนียน แต่
ในมุมของตงจื้อ เขาคิดว่าบ้านไม่จำเป็นต้องหลังใหญ่ แค່ให้อยู่ได้ก็
เพียงพอแล้ว

ครั้งหนึ่งที่เขาคู่กับคั่นเฉาเซิง ได้ยินอีกฝ่ายบอกว่า คนสมัยนี้
ส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่บ้าน ต่างก็คิดว่ายิ่งบ้านหลังใหญ่เท่าไรรยิ่งดี แต่ถ้า
บ้านหลังใหญ่เกินไปแต่มีคนอยู่น้อยก็เห็นชัดถึงความว่างเปล่าได้ง่าย
ขาดการไหลเวียนถ่ายเทของพลังชีวิต พลังหยางไม่เพียงพอ และจะก่อ
ให้เกิดปัญหาต่าง ตอนนั้นเขายังสงสัยอยู่ ถามไปว่าสมัยโบราณครอบครัว
ใหญ่อาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยวขนาดใหญ่กันหมดไม่ใช่หรือ คั่นเฉาเซิง
ทำปากอยู่ บอกว่านายก็รู้นี้ว่าเป็นครอบครัวใหญ่ คนเขามีทาส มีข้า
กองบ่อเริ่ม จะให้นับว่าพลังชีวิตไม่พอได้ยังไง

ขณะนี้ตัวอยู่ในบ้านหลังใหญ่ของสุ่ยอี้กวง อยู่ดี ๆ ตงจื้อก็นึกถึง
คำพูดของคั่นเฉาเซิงขึ้นมา

ห้องนอนมีขนาดใหญ่มากเช่นกัน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก ประตู
เปิดไปทางทิศตะวันออก มีหน้าต่างบานเปิดขนาดใหญ่ด้านหนึ่ง คงเป็น
ห้องแรกที่ได้รับแสงยามรุ่งอรุณ

ภายในเต็มไปด้วยข้าวของของหญิงสาว เครื่องสำอางเต็มโต๊ะ
บนเตียงมีชุดกระโปรงที่ยังไม่ทันเก็บอยู่ด้วย ส่วนในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้ามี
เสื้อผ้าอยู่สองสามตู้ เห็นได้ชัดว่ามาตรฐานการครองชีพของสุ่ยอี้กวงดีมาก
เสื้อผ้าล้วนเป็นคอลเลคชั่นใหม่ตามฤดูกาล ด้วยอาชีพของตงจื้อ ทำให้
บางครั้งเขาต้องติดตามข่าวสารเกี่ยวกับแฟชั่นวีคในแต่ละปีอยู่บ้าง เขาตาไว
พบว่าภายในนั้นยังมีเสื้อผ้าที่สั่งตัดเป็นพิเศษของแบรนด์หรูระดับไฮเอนด์
อีกสองสามชุดด้วย แลละว่าราคาไม่ใช่ถูก ๆ

เขาหยิบโทรศัพท์ออกมาเสิร์ชหาข้อมูลส่วนตัวของสุ่ยอี้กวงบน
อินเทอร์เน็ต เฝินหยวนกับกู่เหมยเหรินเดินเข้ามา

“เป็นไงบ้าง” ตงจื้อถามพวกเขา

เจิงหยวนสายหัว “ไม่เจออะไร”

กู่เหมยเหรินเองก็บอกว่า “เหมือนกัน”

กู่เหมยเหรินยังไม่เท่าไร แต่เจิงหยวนบอกว่าไม่เจออะไร ถ้าอย่างนั้น ก็หมายความว่าบ้านหลังนี้สะอาดดี

ในเมื่อสะอาดเรียบร้อยดี ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงเกิดเรื่องกับσύอี้กวง เป็นประจำเมื่ออยู่ที่นี้

กู่เหมยเหรินคาดการณ์ “หรือจะเกี่ยวข้องกับตัวเธอเองหรือเปล่า เพราะเธอบอกว่าเกิดเรื่องที่โรงแรมในสถานที่ถ่ายทำด้วย”

เจิงหยวนสายหน้า “ฉันไม่เจออะไรผิดปกติบนตัวเธอเลย”

เชาเองมาทางตงจื้อ “เมื่อก็ตอนอยู่บนรถนายมีเรื่องจะพูด เรื่องอะไรเธอ”

ตงจื้อบอก “เธอบอกว่าเปลี่ยนผู้ช่วยคนที่สามมาเมื่อสัปดาห์ก่อน เพราะผู้ช่วยสองคนก่อนต่างก็ได้รับบาดเจ็บ แต่หลังจากที่เธอเปลี่ยนมาเป็นผู้ช่วยคนที่สามแล้ว ตัวเองก็ยังเจอเรื่องแปลกๆ อยู่ แต่ผู้ช่วยคนที่สามกลับปกติสุดี พวกนายไม่คิดว่ามันแปลกเธอ”

กู่เหมยเหรินกับเจิงหยวนมองหน้ากัน เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้ พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงรายละเอียดจุดนี้เลย

เจิงหยวนใคร่ครวญอย่างไม่แน่ใจ “นายหมายความว่า เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับผู้ช่วยสองคนก่อนของเธอเธอ”

ตงจื้อบอก “บางทีอาจมีเรื่องอะไรที่ผู้ช่วยสองคนก่อนของเธอทำ แต่ผู้ช่วยคนที่สามไม่เคยทำ เรื่องนี้ต้องถามσύอี้กวงเองแล้ว”

ทุกคนเดินวนในบ้านหนึ่งรอบ แม้แต่ห้องพระเล็กก็ไปมา แต่โดยรวมแล้วไม่พบอะไรเลย

ตงจื้อเล่าจุดน่าสงสัยที่ตนพบให้คนอื่นฟัง

“ฉันคิดว่าคุณσύอาจจะมีเรื่องอะไรบางอย่างปิดบังเราอยู่ หรือไม่ เธอก็รู้สึกไม่สะดวกที่จะเล่าให้เราฟัง แต่ถ้าเธอไม่อธิบายให้แน่ชัด พวกเราก็ไม่มีวันหาเบาะแสเจอ”

ทุกคนได้ยืนดั่งนั้นต่างก็มีสีหน้าไม่ค่อยยินดี

ผู้ช่วยเสี่ยวหวานรีบบอก “คุณอยู่ไม่ใช่คนแบบนั้น เธอเชิญทุกคน มาช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจ!”

หลี่อิ่งไม่สนใจหล่อน บอกฉือปิ่นเสียไปว่า “เสี่ยวฉือ เธอก็รู้ ภูมิหลังของพวกเราดีว่าเป็นมาอย่างไร ถึงไม่เข้าชั้นอัจฉริยะ แต่อย่างน้อย ก็มีความสามารถอยู่บ้าง ถ้าแม้แต่พวกเรายังมองปัญหาไม่ออกแล้ว ประมาจารย์ฮวงจื๊ยดูดวงชะตาพวกนั้นยิ่งดูไม่ออกไปกันใหญ่”

ฉือปิ่นเสียก่อนข้างกระดากใจ “ขอโทษด้วย ฉันรู้เท่าที่พวกนายรู้นั้นแหละ ฟังฉันไม่มีอะไรที่ปิดบังไว้เลย!”

ว่ากันตามตรง เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงตอนนี้ ทุกคนเริ่มสงสัยกัน ไม่มากก็น้อยว่าจริง ๆ แล้วมันเป็นภาพหลอนที่เกิดขึ้นเอง เนื่องจาก ชู่ยี่กวงกดดันเรื่องงานมากเกินไป ความอยากรู้อยากเห็นในตอนแรก จางหายไปถึงเกือบหมด บวกกับรู้สึกไม่พอใจที่หล่อนมีเรื่องปกปิดด้วย จึงไม่คิดจัดการอะไรต่อไปอีก

แต่ตอนนั้นเองที่ผู้ช่วยเสี่ยวหวานรับสายโทรศัพท์

เสียงร้องแหลมสูงของชู่ยี่กวงจากปลายสายแทบดังทะลุลำโพง ออกมา แม้แต่พวกตงจื๊อยังจับใจความได้

“มันมาอีกแล้ว! มันมาอีกแล้ว! ช่วยด้วย! รีบกลับมาช่วยฉันที!”